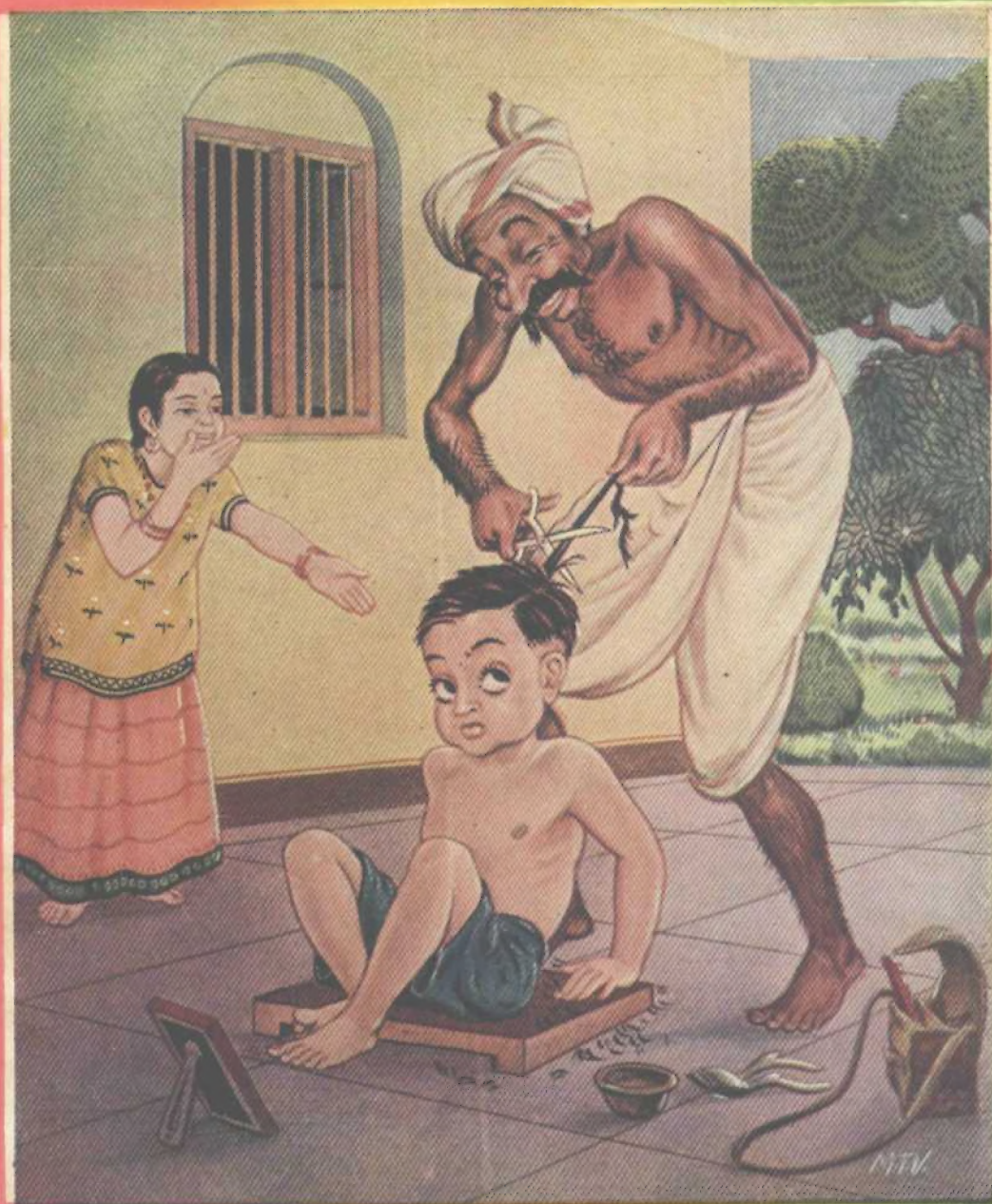

సెప్టెంబరు
1948

చందమామ

ఖరీదు
0-6-0

పిల్లల మాసపత్రిక

CHANDAMAMA, CHILDREN'S MONTHLY

Chandamama, September '48

Photo by: B. Ranganadhan

నేను ఊడుస్తున్నా !

భూమి నుండి సంపద

అభ్రకము

అభ్రకము అనాదినుండియు ఔషధ ప్రయోజనములకు వాడబడుతూ యుండేది. కాని ఇటీవలనే ఇది పరిశ్రమలకు వారి ఉపయోగకారియని గ్రహించబడినది. పత్రములాంటి మైకా కొలుముల కిటికీలకు, గ్యాస్ లాంతర్లకు చిమ్మివీగాను, విద్యుత్తు కత్తి కగులకుండా చేయుటకు వాడబడుచున్నది. విద్యుచ్ఛక్తి ఎక్కువ ఎక్కువగా ఉపయోగించబడుచున్న ఇండియా దేశములో అభ్రకమునకు గొప్ప భవిష్యత్తుకలదు.

అభ్రకపు పరిశ్రమలో నేరు చిన్నచిన్న అభ్రకపు తుంపులు వ్యర్థమగుటలేదు. కారణమేమంటే వాటిని లక్కతో అతికించి సారాయిలో ముంచితే తరువాత ఏ అకారములోతైనా తయారు చేయవచ్చును. అభ్రకపు పొడికి రంగుచిచ్చేకత్తి యుండుటచే అది చిత్రమగు రంగులను తయారుచేయుటకు వాడబడుచున్నది.

లక్క వ్యాపారము ఇండియాకే పూర్తిగా చెందినది. కావున ఇండియాలోతెల్ల 85% అభ్రకపు ఉత్పత్తిగల నీహారులో అభ్రకపు పరిశ్రమను అభివృద్ధిచేయుట వారి లాభకరము.

మరునటి నెలలో
మరియొకదానికై
చేవియుండుదు.

[ప్రకటనదారులు : హమాం & 501 సబ్బులను తయారు చేయు

ది తాతా ఆయిల్ మిల్స్ కంపెనీ లిమిటెడ్

చందమామ

చందమామ పత్రిక

ఈ సంచికలో యివి

చదువుకోండి

విషయము	పేజీ
దొండు - దొండు 7
ధర్మసందేహము 10
బంగారు పక్షి 13
వర్తమానుని విదేశ	
యాత్రలు 22
నక్కసాయం 29
అజ్ఞాన శిరోమణి	
అవ్యక్త మహారాజు 34
మొండి నమ్మకం 37
దొంగసన్యాసి 40
బాలగేయాలు 45
గుండ్రకొమ్ముల	
అనుమానం 46

ఇవన్నీగాక చిక్కుచదరాలు,
ముగులు, చిక్కుబొమ్మలు,
పొడుపు పద్యాలు, పజిలు,
ఇంకా ఇంకా ఎన్నో వున్నై

చందమామ ఆఫీసు

పోస్టుబాక్సు నెంబరు . 1686

మద్రాసు . 1.

ఆరోగ్యానికి, రుచికరానికి

పూజలకు, వివాహాలకు

గడియారం మార్కు

కర్పూరము

ఉపయోగించండి.

గోపాలజీ చాంపస్ & కో.
హై. గోవిందప్ప నాయక్ వేధి. మద్రాస్

JAMES POMADE

ఆల్ ముండ్
జేమ్స్
పొమేడ్

★

ఇందులో బాదామీ
తైలం, అత్తరులు
చేరినందున, మంచి
నువానన కలిగి, మీ
మెదడుకు, కన్ను
లకు, చలువదనము
నిచ్చి, మీ తలవెండ్రు
కలను పట్టుకుచ్చు
మాదిరివుంచి నిగ
నిగ లాడించును.

జేమ్స్ పెర్ ఫ్యూమరీ కంపెనీ, ఎగ్మూర్, మద్రాసు.

డోంగ్రే గారి

బాలామృతము

బలహీనమైన బిడ్డలకు వృద్ధియున్న పండ్లు
మొలిచేటప్పుడు అయ్యే విరేచనములు
నిలిపి, బలమును, ఆరోగ్యము నిచ్చును.

K. T. Dongre & Co. Bombay-4

చందమామ

పిల్లల కథల మాసపత్రిక

★

సాలుచందా

5-0-0

రెండేండ్లకు

9-0-0

విడి ప్రతి

0-6-0

చందమామ ఆఫీసు

పోస్టుబాక్సు నెం. 1686, మద్రాసు-1.

అందమే ఆదర్శం

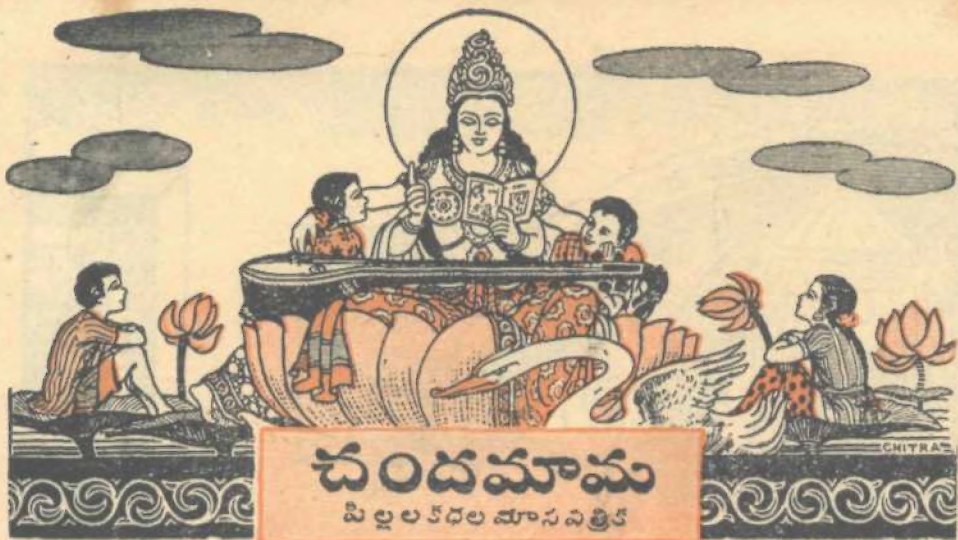
మనోహరమైన పూలమాలను
కూర్చేందుకు మీరు మంజులమైన
వస్త్రాలనే ఏరుకుంటారు. అలాగే
మీమీ ఆవసరాలకు, అభిరుచులకు
అనువైన వస్త్రాలంకరణాలకు
చేనేత వస్త్రాలనుంచి ఎన్ను
కొనండి. ఎం. సి. హెచ్ చీరలు,
అద్దకాలు, గృహాలంకరణ వస్త్రా
లను సృష్టించడంలో అందమే
ఆదర్శంగా దావించబడుతుంది.

చీరలు — అద్దకాలు — తువ్వళ్లు — చేతి రుమాళ్లు
మేజా గుడ్డలు — గృహాలంకరణ వస్త్రాలు

మద్రాసు హ్యాండ్‌లూమ్ పీవర్స్ ప్రొవిన్షియల్ కో ఆపరేటివ్
సొసైటీ లిమిటెడ్.

‘హోవేన్ గార్డెన్స్’ 41, పాండియన్ రోడ్, ఎగ్మూరు, మద్రాసు.

04

సంచాలకుడు, చక్రపాణి

సంపుట 3

సెప్టెంబరు 1948

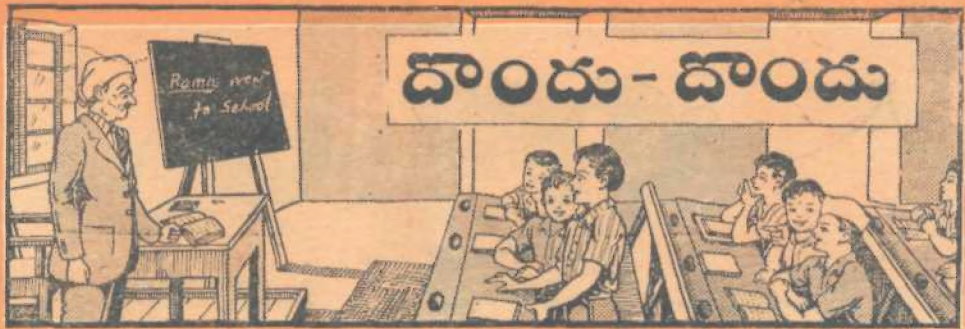
సంచిక 3

విఘ్నేశ్వర ప్రార్థన

కుక్లాంబరధరం విష్ణు శశివర్ణం చతుర్భుజమ్,
వ్రసన్నవదనం ధ్యాయే త్వర్వవిఘ్నోప శాంతయే.

తుండము నేకదంతమును తోరపుబొజ్జయు వామహస్తముగా
మెండుగ మ్రోయుగజ్జెలును మెల్లనిచూపుల మందహాసముగా
కొందొక గుఱ్ఱరూపమున కోరినవిద్యలకెల్ల నొజ్జయై
యుందెరు పార్వతీ తనయ ఓయి గణాధిప నీకు మ్రొక్కెదఁ:

ఇంగిలీసు మాస్టరు గా రొకమా
రెక్ట్రా క్లాసుకు వచ్చాడు
తెలుగు బెక్కునటునిటు ద్రిప్పుచునొక
తిప్పకాయ ని ట్లడిగాడు.

పంతులు :

‘మనుచరిత్ర వ్రాసిన దెవరబ్బాయ్?’

అబ్బాయి :

‘మల్లసాని వ్రాసాడండీ!’

పంతులు :

‘సిబ్బా నేడ్చా’ వంటుండగనే

అబ్బాయి :

‘శ్రీనాథుడు వ్రాసా’ డనియెన్.

పంతులు కా దని వండ్లు గొఱకగా
బాలుడు పకపక లాడాడు.

మాస్టరు కుక్రోశము రాగా హె
డ్డాస్టరు కెక్కులు చెప్పాడు.

హెడ్మాస్టరుగా రసిస్టెంటుతో
ఈలా సంభాషించాడు:

‘పిల్లవెధవ మాటల కేమందోయ్;
తల్లక్రిందుగా చెప్తారు.

ఆ పైటలు పేజీపై వావి
శృంధు సన్ను వా రని ఉంటే
“శ్రీనాథుడు మలసా”నని చెపటం
చిత్రంగానే ఉందండీ?

ఏటికినవుతా’ రంటూ క్లాసుకు
నోటీసును బంపించాడు.

శాస్త్రులు ‘దొందూ
దొంద’ని నవ్వుచు
సంతకమును బె
ట్టంపాడు.

ధర్మసందేహము

పూర్వం ఒక గ్రామంలో ఒక గురువు ఇద్దరు శిష్యులు వుండేవారు. ఒకసారి గురువుగారు తన శిష్యులతో సహా ఆ ప్రక్క గ్రామానికి బయలుదేరారు.

కొంతదూరం వచ్చేసరికి గురువుగారికి దాహం వేసింది. ఆ చుట్టుప్రక్కల చూస్తే ఎక్కడా నీటి చుక్క కనిపించలేదు. కాని, ఆ దగ్గర్లోనే ఒక చిన్నపూరు కనిపించింది. గురువుగారు తన శిష్యులలో ఒకణ్ణి పిలిచి, "శిష్యా చాలా దాహంగా వుంది. కాస్త దాహం తీర్చుకునిగాని బయలుదేర లేను. నువ్వు ఆ కనపడే పూల్లోకిపోయి ఎవరినైనా అడిగి కాసిని చల్ల చుక్క పట్టుకురా. నువ్వు వచ్చేదాకా మేము ఈ చెట్టు క్రింద విక్రాంతి తీసుకుంటాం" అన్నారు.

శిష్యుడు సరేనని బయలుదేరి ఆ పూల్లో ఒక ధనవంతుని ఇంటికి వెళ్లి తమ గురువు గారు దాహం కోరిన సంగతి చెప్పి కాసిని చల్ల యివ్వమని అడిగాడు. ఇంటి యజ

మాని 'సరే అలాగే యిస్తాను వుండండి.' అని లోపలికి పోయాడు.

ఇంతలో శిష్యుడికళ్లు అక్కడే వున్న పశువులకొట్టంపై పడ్డాయి. కొట్టంలో ఒక గేదెకు బారెడేసి కొమ్ములు వున్నై. అప్పుడు శిష్యుడికి ఒక ధర్మసందేహం కలిగింది.

"అరేరే, ఈ గేదెకి ఇంతపాడుగుకొమ్ములున్నయ్యే! ఒకవేళ యిది చస్తే దీన్ని ఇంట్లోంచి బయటికిలాగటమెలాగా?" అని.

శిష్యుడు యిలా ఆలోచిస్తుండగా ఇంటి యజమాని చల్ల తీసుకొచ్చాడు. ఆయన్ని చూడగానే శిష్యుడు చల్ల తీసుకోకుండానే, "ఏమండీ! మీ గేదెకి యింత బారాటికొమ్ములున్నయ్యే! ఒకవేళ ఇది చస్తే దీన్ని బయటికి ఎలా ఈడుస్తారండీ?" అని అడిగాడు.

ఇది వినేసరికి ఇంటి యజమానికి చాలా కోపం వచ్చింది. "చాలు చాల్లేవయ్యా. చల్లకని వచ్చినవాడివి నీ పని నువ్వు

చూసుకుపోక నా గేదె చస్తుందని ఆశుభం పలుకుతావా? నీకు చల్ల యివ్వను ఛా" అని వెనక్కి తిరిగిచూడకుండా యింట్లోకి పోయాడు.

శిష్యుడు తెల్లమొహం వేసుకొని వట్టి చేతుల్తో గురువుగారి దగ్గరికి తిరిగొచ్చి, జరిగినదంతా చెప్పకుండా, "ఈ వూళ్లో ఎవరూ చల్ల యివ్వం అన్నారు" అని చెప్పాడు. అప్పుడు గురువుగారు తన రెండో శిష్యుణ్ణి పిలిచి, "ఒరే నువ్వన్నాపోయి సాధించుకురారా. దాహం మరి ఎక్కువవు తొంది" అన్నారు.

రెండోశిష్యుడు కూడా బయలుదేరి అదే యింటికివచ్చి చల్ల అడిగాడు.

అప్పుడు యింటియజమాని, అంతకు ముందే ఒకతనువచ్చి చల్లఅడిగినసంగతి, తర్వాత తన గేదె చస్తుందేమోనని ఆశుభం పలికిన సంగతి చెప్పాడు. అంతా విని, చివరికి ఈ శిష్యుడు "వాడిమొహం, వాడికేం తెలుసు! గేదె చస్తేనేం? దానికొమ్ములు రెండూ సరికి పారేస్తే తెలికగా బయటికి లాగెయ్యవచ్చు" అన్నాడు తన బుర్రలో పున్న తెలివినంతా ఉపయోగించి.

ఇది వినేసరికి యింటియజమానికి అరికాలి మంట నెత్తికెక్కింది. "ఏమయ్యా, నువ్వు ఘనుడివేనే! ఏమోఅనుకున్నాను. మొదటవచ్చిన ఆతను గేదె చస్తుందేమో అనిమాత్రం అనేసి పూరుకున్నాడు. నువ్వు

గేదె చావటం, కొమ్ములుకొని పారేయ్యటం కూడా ఆ నేకావా? పో, పో, నీకు చల్ల యివ్వను" అన్నాడు. శిష్యుడు చేసేదిలేక వట్టిచేతుల్తో గురువుగారి దగ్గరికి వచ్చాడు.

అప్పుడు గురువుగారు తనమూడోశిష్యుణ్ణి పిలిచి "ఇక నువ్వన్నా నిర్వాకం చేసుకురా. నీ వల్లా కాకపోతే అప్పుడు యిక నేనే పోతాను" అని పంపాడు.

మూడోశిష్యుడు కూడా అదే యింటికి వచ్చి చల్ల అడిగాడు. అప్పుడు యింటి యజమాని అంతకుముందు యిద్దరు వచ్చి యిలాగే చల్ల అడిగి, మొదటి ఆతను ఆశుభం పలికిన సంగతి, రెండో ఆతను అంతకంటే ఆశుభంగా మాట్లాడినసంగతి

చెప్పాడు. అంతా విని, శిష్యుడు, "వాళ్ళ మొహం, వాళ్ళకి ఆ మాత్రం తెలివితేటలు వుంటే యింకేం! గేదె చస్తేనే? దాని తల వరకూ నరికివేస్తే, తలవేరే మొండెం వేరే బయటికి తేలికగా చేర్చవచ్చు" అన్నాడు.

ఇది వినేసరికి యింటియజమానికి ఒళ్లు మండిపోయింది. "ఇక కట్టిపెట్టవయ్యా. ఇంకా ఏదో చెప్పాచ్చా వనుకున్నాను. నీ కంటే వాళ్లే నయమనిపించారు. నడు, నడు, వచ్చినదారినే పో. నీకు చల్ల యివ్వను" అన్నాడు.

ఈ శిష్యుడుకూడా వట్టి చేతులో తిరి గెచ్చే సరికి గురువుగారికి చాల చిన్నతన మైంది. వాళ్ళ అప్రయోజకత్వం తనకే తలవంపులని అనుకున్నాడు. "అయినా కానీ చల్లచుక్క ఇవ్వడానికి ఎవరికి దయ కలగకపోవడానికి కారణ మేమే ఉంటుందా?" అని ఆలోచిస్తూ — "సరే, ఏంటేసాను? నేనేపోయి ముప్పైతులాను. నేను వచ్చేవరకూ యిక్కడ వుండండి" అని ముగ్గురు శిష్యుల్ని చెట్టుకింద వదిలి పెట్టి గురువు కూడా బయలుదేరి అదే ఇంటికి వచ్చాడు.

ఇంటియజమాని గురువుగారితో అంతకు ముందు వచ్చిన ముగ్గురి సంగతి, వాళ్ళు ఒక్కొక్కరు ఎలా అశుభం పలికిందీ చెప్పాడు. అంతా విని, గురువుగారు ఇలా అన్నారు: "వాళ్ళతెలివి తెల్లారినట్టే ఉంది. ఈపాటి స్వల్పవిషయానికి పెద్ద ఆలోచన కావాలా. గేదె చచ్చిందే అనుకోండి. ఆ చచ్చినచోటనే ఒక పెద్ద గొయ్యి తీసి దాంట్లో గేదెనిపూడ్చి పెట్టవచ్చునుగదా!"

ఇది వింటుంటే యింటి యజమానికి గురువుగారిని అపఖాన నమిలిమింగేద్దామా అన్నంత కోపంవచ్చింది. అమూల నున్న దుడ్డుకర్ర తీసుకొని "చాలు చాల్లేవయ్యా, ఇక ఆట్టే వాగావంటే నీప్రాణం దక్కదు. నీ కంటే ఆ ముగ్గురే నయమనిపించారే. పో, ఇంకా మజిగఅడగవచ్చావా సిగ్గులేక" అంటూ గురువు వెంటి పడ్డాడు. గురువు వెనక్కితిరిగి చూడకుండా కాలికి బుద్ధి చెప్పి శిష్యులదగ్గిరికి చేరుకున్నాడు.

ఇక ఒక్కక్షణం కూడా అక్కడవుంటే తమ ప్రాణాలు దక్కవని, నాలుక పిడచ కట్టుకు పోతున్నా, గురువు శిష్యులతోసహా అక్కడినించి మరకాం ఎత్తేశాడు.

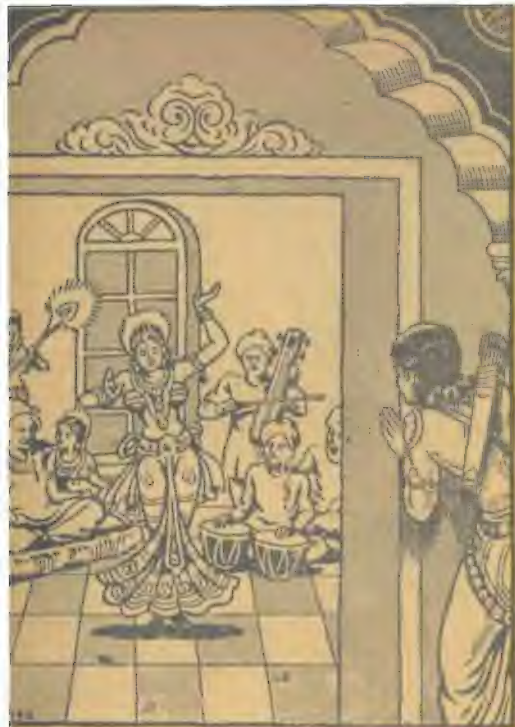

బంగారు పక్షి

పూర్వం పాటలీపుత్రాన్ని విక్రమసింహుడనే రాజు పాలించేవాడు. అతడు ప్రజలను దయతో చూడటంవల్ల ప్రజలకు అతనంటే ఎంతో గౌరవం ఉండేది. అతనికి ముగ్గురు కొడుకులున్నారు. ఒక కూతురు కూడా ఉంది. పెద్ద కొమారుని పేరు సూరసేనుడు. రెండవవాని పేరు భారవేలుడు. మూడవవాని పేరు విజయపాలుడు. కూతురు పేరు మందారవతి.

రాజు ప్రతిరోజు రథముమీద పికారుకు వెళ్లేవాడు. తోటలో నుండి వచ్చేటప్పుడు ఒక మామిడిచెట్టుకు ఒకబంగారపు కాయ చూసేవాడు. మరుసటిరోజున ఉదయం ఎవరైనా బ్రాహ్మణుడికి ఇవ్వాలని అనుకొని ఇంటికి వెళ్లిపోయేవాడు. రెండవరోజున పచ్చిచూస్తే కాయ కనపడేదికాదు. ఇలా కొద్దికాలం జరిగింది. రాజు ఒకరోజున సూరసేనుని విలిచి మామిడికాయ ఎవరు తీసికొనిపోతున్నది కనిపెట్టమని చెప్పాడు. సరే అని పెద్దకొడుకు సాయంత్రం భోజనంచేసి

వెళ్ళాడు. రాత్రి పదకొండు గంటలపరకు ఓపికతో కూర్చున్నాడు. కాని నిద్రపచ్చి పండుకొన్నాడు. ప్రాథున్న చూస్తే కాయ కనబడలేదు. రెండవ రాత్రి భారవేలుడు కావలాకాశాడు. ఇతడుకూడా రాత్రి పండ్లెండు గంటలకు నిద్రపోయాడు. ఆ రాత్రి కూడా కాయ ఎవరు తీసికొని పోయిందీ తెలియలేదు. మూడవరాత్రి విజయపాలుడు కావలా కాశాడు. రాత్రి ఒంటిగంటకు ఒక బంగారపురంగు పక్షివచ్చి కాయను ముక్కుతో తుంచి ఎగిరిపోతున్నది. విజయపాలుడు బాణంతో అపక్షిని కొట్టాడు. పక్షి ఎగిరిపోయింది కాని, బాణము అపక్షి రెక్కకు తగిలి ఒక ఈక క్రిందపడింది. ఆ ఈక బంగారురంగు కలిగి చాలా అందంగా ఉంది. దానిని తీసికొనివెళ్ళి తండ్రికి యిచ్చాడు. విక్రమసింహుడు ఆ ఈకనుచూచి చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. పక్షిని తీసికొనిపచ్చినవారికి తన రాజ్యంలో సగం భాగం యిస్తానన్నాడు.

శూరసేనుడు పక్షిని తీసుకొనిరావటానికి బయలుదేరాడు. దారిలో ఒక నక్క కనబడి, "ఎక్కడికి పోతున్నావు యువరాజా" అని అడిగింది.

"బంగారుపక్షికోసము వెళ్తున్నా" నని చెప్పాడు శూరసేనుడు.

ఆప్పుడు నక్క యిలాఅంది: "నీవు వెళ్లేటప్పుడు దారిలో రెండుమేడలుకనివిస్తాయి. ఒకమేడలో దీపాలు వెలుగుతూఉంటాయి. సృత్యవాద్యాలు జరుగుతుంటాయి. రెండవమేడ చీకటిగా ఉంటుంది. చీకటి మేడలోకి వెళ్లిపట్లయితే పక్షి దొరుకుతుంది. దీపాలున్న మేడలోకి వెళ్లవద్దు."

శూరసేనుడు సరే అని బయలుదేరివెళ్లి నక్క చెప్పిన మేడలద్గరకు వచ్చాడు. దీపములతో ఉన్న మేడ చూశాడు. లోపల సృత్యవాద్యములు జరుగుతున్నాయి. రెండవ వైపు మేడను చూస్తే చీకటిగా ఉంది. ఈ చీకటి మేడలోకి వెళ్లి నేనేం చెయ్యను అనుకొని దీపములున్న మేడలోకి వెళ్లాడు. లోపలకు వెళ్ళగానే వారకాంతలు అతనికి సారాయి తాగించి అటపాటలలోకి దింపారు. శూరసేనుడు ఇక యిట్లుమాటే మరచిపోయాడు.

చాలకాలంవరకు శూరసేనుడు రాకపోవడంవల్ల భారవేలుడు బయలుదేరాడు. ఇతనికికూడ దారిలో నక్కకనబడి, యిది వరకు శూరసేనుడికి చెప్పినట్లే చెప్పింది. ఇతడుకూడ సృత్యవాద్యాలు జరుగుతున్న మేడలోకి వెళ్ళాడు. మళ్ళీ తిరిగి రాలేదు.

భారవేలుడుకూడ చాల కాలంవరకు రాకపోవడంవల్ల విజయపాలుడు పక్షికోసం బయలుదేరాడు. ఇతనికి కూడ నక్క దారిలో కనబడి చీకటి మేడలోకి వెళ్ళమని చెప్పింది. సరే అనిచెప్పి మేడలద్గరకు వచ్చాడు. దీపములున్న మేడలోకి తొంగిచూచాడు. చాలమంది అడవాళ్ళు కనబడ్డారు. సృత్యవాద్యాలు జరుగుతున్నాయి. "మూరాజ్యంలో అనేక రకాల

సృత్యాలు బరుగుతుండగా ఈ సృత్యాలే చూడాలా” అని అనుకొని చీకటి మేడలోకి వెళ్ళాడు. కాని లోపల ఏమీ కనబడలేదు. తిరిగి బయటికి వచ్చేటప్పటికి నక్క కనబడింది. “పక్షి కనబడుతుందని చెప్పావుగదా? ఏదీ?” అని అడిగాడు. నక్క అతన్ని తన వీపుమీద కూర్చేసుకుంది. విజయపాలుడు అలాగే కూర్చున్నాడు. నక్క అతనిని ఒక కొటదగ్గరకు తీసికొని పోయి యిలాచెప్పింది: “నీవు కొటలో ఏడు గుమ్మములు దాటినతరువాత ఒక బంగారు పక్షి కనబడుతుంది. దారిలో నిన్ను ఎవ్వరూ అడ్డగించరు. అక్కడ రెండు పంజరము లుంటాయి. ఒకటి బంగారు పంజరము. రెండవది కట్ట పంజరము. నీవు ఆ పక్షిని బంగారు పంజరములో పెట్టక కట్ట పంజరంలో ఉంచి తీసుకురా.”

విజయపాలుడు సరేనని కొటలో ప్రవేశించి ఏడు గుమ్మములు దాటగానే పక్షి కన్పించింది. పక్షి చాల అందంగా ఉంది. ప్రక్కనున్న పంజరముల రెంటిని చూచాడు. బంగారు పక్షిని కట్ట పంజరములో ఉంచితే బాగుండదని బంగారు పంజరంలో ఉంచాడు. పక్షి వెంటనే కూసింది. తక్షణం రాజభటులువచ్చి పట్టుకొని అతనిని రాజుదగ్గరకు తీసుకువెళ్ళారు.

“నీవు ఎవరవు? ఎందుకు మా కొటలోకి వచ్చావు?” అని అడిగాడు రాజు.

“మాని పాటలీపుత్రము. నేను విక్రమ పింఛుని కొడుకును. మా తోటలోని మామిడికాయను ప్రతిరోజు ఈ పక్షి తీసికొని వస్తోంది. ఒక రోజు రాత్రి నేను దీనిని చూచి బాణంతో కొట్టాను. కాని గురితప్పి రెక్క చివర తగిలి ఒక ఈక క్రింద పడింది. నేను దానిని మా తండ్రికి చూపించాను. దానిని చూడగానే మా తండ్రి ఈపక్షి కావాలన్నాడు. అందుకని వచ్చాను” అన్నాడు విజయపాలుడు.

రాజు తనకు ఒక “బంగారు గుట్టము” వట్టెచ్చి ఇస్తే తాను బంగారు పక్షిని యిస్తా సన్నాడు. గుట్టాన్ని ఒక నెల

తోలుజీను వేసుకొనిరా” అని చెప్పింది. సరేనని విజయపాలుడు కోటలో ప్రవేశించి ఏడు గుమ్మములు చాటాడు. అఖరి గుమ్మముదగ్గర గుఱ్ఱం కనిపించింది. ప్రక్కనే రెండుజీనులు వున్నై. అంత అందమైన గుఱ్ఱానికి తోలుజీను బాగుండదని బంగారుజీను వేశాడు. వెంటనే గుఱ్ఱం సకిలించింది. రాజభటులు వచ్చి అతనిని పట్టుకొని రాజుదగ్గరకు తీసికొని వెళ్ళారు.

రాజు అతనిని “నీవెవరవు? ఎందుకు మా కోటలోకి వచ్చావు?” అని అడిగాడు. విజయపాలుడు జరిగినదంతా చెప్పాడు.

రాజు తనకు “బంగారురాణిని” యిస్తే తాను బంగారు గుఱ్ఱాన్ని యిస్తానన్నాడు. పదిహేనురోజులలోగాని రాకపోతే తల నరికిస్తానన్నాడు.

విజయపాలుడుబయటకువచ్చాడు. మళ్ళీ నక్కకనిపించి గుఱ్ఱం ఏమైందని అడిగింది. తాను చేసిన పారటాటును చెప్పాడు. నక్కకు చాలాకోపంవచ్చింది. కాని అతనిని ఏమీ అనలేదు. మళ్ళీ అతనిని తన విపుమీద ఎక్కించుకొని యింకో కోట దగ్గరికితీసికొనివచ్చి “కోటలోకివెళ్ళినతర్వాత ఒక తోట కనబడుతుంది. అందులో ఒక చెఱువు ఉంటుంది. అక్కడకు రాత్రి పండ్రెండు గంటలకు ఒక రాజకుమారి ప్లానానికి వస్తుంది. నీవుచెట్టుచాటున దాగి

దీనములలో తీసికొని రాకపోతే తనను వెదకి పట్టించి తల నరికిస్తానన్నాడు. విజయపాలుడు అలాగే గుఱ్ఱాన్ని తెచ్చి ఇస్తానని చెప్పి బయటికి వచ్చాడు.

మళ్ళీ నక్క కనిపించి “పకియేమైంది” అని అడిగింది. విజయపాలుడు జరిగినదంతా చెప్పాడు. నక్క అతన్ని విపుమీద కూర్చోబెట్టుకొని యింకొక కోట దగ్గరకు తీసికొని వచ్చింది. అక్కడ కూడ నక్క రాజకుమారునితో “ఏదవగుమ్మము చాటిన తరువాత ఒకగుఱ్ఱం కనబడుతుంది. అక్కడే ఒక బంగారుజీను, ఒక తోలుజీను వుంటై. గుఱ్ఱంమీద బంగారుజీను వెయ్యక

చందమామ

అమెను పట్టుకుంటే నీతో కూడా వస్తానని అంటుంది. మళ్ళీ నీవు వెనుకకు పంప కుండా అమెని తీసికొని రా" అని చెప్పింది.

విజయపాలుడు సరేనని లోపలకు వెళ్ళి తోటలో చెట్టుచాటున దాక్కున్నాడు. రాత్రి పండ్రెండు గంటలకు రాజకుమార్తె స్నానానికి వచ్చింది. విజయపాలుడు వెనక్కి వెళ్ళి అమెని పట్టుకున్నాడు. అప్పుడామె "నీతో వచ్చేస్తాను" అంది. అతడు సరే అని రాణిని తీసికొని వస్తున్నాడు. కొంత దూరం వచ్చిన తరువాత రాణి తన తల్లి దండ్రులను చూచివస్తానని చెప్పింది. కాని అతడు వినిపించుకొనకుండా ముందుకు సాగిపోతున్నాడు. రాణి అతడిట్రిబులిమా లింది. కాని అతను ఒప్పుకోలేదు. అమె ఏడ్చింది. విజయపాలుడు "సరే వెళ్ళి త్వరగారా" అన్నాడు. అమాట అనేలోపలనే రాజభటులు వచ్చి అతనిని పట్టుకొని రాజుదగ్గరకు తీసికొనివెళ్ళారు.

రాజు అతనిని "నీ వెండుకు వచ్చావు?" అని అడిగాడు. విజయపాలుడు తాను వచ్చినవని చెప్పాడు. అప్పుడు రాజు కిటికీలో నుంచి ఒక పెద్దకొండను చూపించి దానిని వారం రోజులలో త్రవ్వ వేయమన్నాడు. అలాగ త్రవ్వినట్లయితే తన కూతుర్ని యిస్తానన్నాడు. లేకపోతే బుర్ర తీయిస్తానన్నాడు. ఒక పొర, గుస

పము, తట్ట యిచ్చారు. అవి పట్టుకుని బయటకు వచ్చాడు విజయపాలుడు. మళ్ళీ సక్క ఎదురైంది. రాణిని తీసుకొని రానందుకు సక్కకు చాల కోపము వచ్చి అతనితో మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

పాపం విజయపాలుడు అ కొండ దగ్గరకు వెళ్ళి అక్కడే ఏడుస్తూ కూర్చున్నాడు. ఐదు రోజులు గడచిపోయినాయి. కాని, కొండమాత్రం మామూలుగానే ఉంది.

ఆరవరోజున సక్క వచ్చి రాజకుమారుణ్ణి కొండ త్రవ్వలేదేమని అడిగింది. అతడు సమాధానం చెప్పలేదు. సక్క వెళ్ళి పోయింది.

చందమామ

కొండ లేదు. దానికి అపతల ఉన్న గ్రామాలన్నీ కనపడ్డాయి. అప్పుడు రాజు తన కుమార్తెను విజయపాలునికి కిచ్చి పంపాడు.

ఇద్దరూ నక్క మీద కూర్చుని బంగారు గుఱ్ఱం ఉన్న కొటదగ్గరకు వచ్చారు. రాణిని, గుఱ్ఱాన్ని కూడ విజయపాలునికే వచ్చేటట్లు చేయాలని నక్క అనుకుంది. రాజకుమారునితో నక్క "నిపు రాణినిలోపలకు తీసికొని వెళ్లి సతరువాత రాజు నీకు గుఱ్ఱాన్ని యిస్తాడు. దాని ముఖం కొటవైపు ఉంచేటట్లు చూచి రాణితో వెళ్లిపోతానని చెప్పి. అప్పుడు రాజు నీకు నమస్కారం చేస్తుంది. వెంటనే రాణిని గుఱ్ఱంపైకి లాగి చలో అనగానే గుఱ్ఱం పరుగెత్తుకొని వచ్చేస్తుంది" అని చెప్పింది. సరే అని రాజకుమారుడు రాణిని కొటలోపలకు తీసికొని వెళ్లాడు. రాజు గుఱ్ఱాన్ని తీసుకొచ్చి విజయపాలునికి ఇచ్చాడు. విజయపాలుడు గుఱ్ఱం మీద కూర్చుని రాణితో వెళ్లిపోతానని చెప్పాడు. రాణి నమస్కరించింది. అప్పుడు రాణిని పైకి లాగి గుఱ్ఱాన్ని 'చలో' అని అన్నాడు. వెంటనే గుఱ్ఱం పారిపోయింది. నక్క గుఱ్ఱం వెనుక పరుగెత్తింది. రాజు కొండరు రౌతులను పంపించాడు. కాని గుఱ్ఱం దొరకలేదు.

విజయపాలుడు తిన్నగా పక్షి ఉన్న కొటదగ్గరకు వచ్చాడు. నక్క పక్షిని,

ఏడవరోజు రాత్రి మళ్ళీ నక్క అక్కడికి వచ్చి చూసింది. అతడు నిద్రపోతూనే ఉన్నాడు. తెల్లవారితే గడుపు తీరిపోతుంది. రాజుగారు ఉరితీస్తాడు. అప్పుడు నక్క కొంతను మాయం చేసింది. ఉదయం రాజకుమారుడు లేచి చూచేటప్పటికి కొండ కనబడలేదు. కంగారుపడిన క్షణమే అడిగాడు. నక్క తాను మాయం చేశానని చెప్పింది. ఇంతలో రాజభటులు విజయపాలుణ్ణి రాజుదగ్గరకు తీసుకువెళ్లారు. "కొండ త్రవ్వేవా?" అని అడిగాడు రాజు.

విజయపాలుడు "త్రవ్వ"నని చెప్పాడు. రాజు దూరదర్శిని యంత్రంతో చూచాడు.

చందమామ

గుట్టాన్నీ కూడా రాజకుమారునికి వచ్చేటట్లు చేద్దామనుకొంది. అతనితో "నీవు గుట్టాన్ని లోపలకు తీసికొని వెళ్లిన తరువాత పక్షిని పంజరములో పెట్టి నీ కిస్తారు. వెనుకటి పలెనే గుట్టాన్ని చల్ అనగానే వచ్చేస్తుంది" అని చెప్పింది. విజయపాలుడు లోపలకు వెళ్లి పంజరాన్ని పట్టుకొని నక్కచెప్పినట్లు చల్ అన్నాడు. వెంటనే గుట్టం అక్కడనుంచి పారి పోయింది. రాజు నక్కమీద కూర్చుంది. నక్క గుట్టం వెనకాల పరుగెడుతోంది.

అలా వాళ్ళు తిన్నగా యిదివరకు పచ్చిన మేడలదగ్గరకు వచ్చారు. అక్కడ ఆగి విజయపాలుడు నక్కతో "నీవు నాకు చాల సహాయంచేశావు. నీకు ఏది కావాలి కోరుకో. ఇస్తాను" అన్నాడు.

"నీ చేతిలో ఉన్న బాణంతో నన్ను కొట్టు. అంతకన్న వేరేసహాయం నాకు అక్కర్లేదు" అన్నది నక్క.

"అమ్మయ్యా! నాకు నీవు ఎన్నో కష్టాలు పడి ఈ మూడింటిని సంపాదించి ఇచ్చావు. నిన్నుమాత్రం నేను చంపలేను" అన్నాడు విజయపాలుడు.

నక్క పోనిలే అని చెప్పి "నీవు వెళ్లేటప్పుడు దారిలో యిద్దరను ఉరి తీస్తూ ఉంటారు. దారిని మాత్రము గొనవద్దు. కాని, ఒకచోట కొన్నా నూతి అంచుమీద

మాత్రం కూర్చోవద్దు" అనిచెప్పింది. విజయపాలుడు పలె అని చెప్పి బయలుదేరాడు.

దారిలో ఒకచోట ఇద్దరు మనుష్యులను ఉరితీయ్యడం చూచాడు. దగ్గరకు వెళ్లాడు. వాళ్ళు తన సోదరులే!! వారిని ఉరితీయ్యటానికి కారణం ఏమిటని అడిగాడు. వాళ్ళు అవ్వలుచేసి ఎంతకాలమైనా తీర్చక పోవడంవల్ల ఉరితీస్తున్నామని చెప్పారు. విజయపాలుడు వాళ్ళకు రావలసిన డబ్బు యిచ్చి తన సోదరులను విడిపించాడు.

ముగ్గురుకలసి వెడుతున్నారు. దారిలో ఒకచోట కూర్చున్నారు. ఏచోటో మాటలు చెప్పి అతడ్ని సోదరులిద్దరు ఒక నూతి

చందమామ

దగ్గరకు తీసుకొనివచ్చి నూతి అంచుమీద కూర్చోపెట్టారు. పాపం, నక్క చెప్పిన మాట విజయపాలుడికి జ్ఞాపకంలేదు. మాటల సందడిని శూరసేన, భారవేలు లిద్దరు అతనిని నూతిలోకి త్రొసివేసి, రాణిని, గుఱ్ఱాన్ని. పక్షిని తీసుకొనిపోయి తండ్రికి చూపించారు. తామే తీసుకొని వచ్చామని చెప్పారు. అప్పటినుంచి రాణి ఎవరితోనూ మాట్లాడటంలేదు. గుఱ్ఱం గడ్డి మేయటం లేదు. పక్షి పలకటం లేదు.

నక్క నూతిదగ్గరకు వచ్చి చూసింది. విజయపాలుడు లోపల ఉన్నాడు. "నేను నిన్ను నూతి అంచుమీద కూర్చోవద్దని చెప్పాను గదా! మరి ఇలా ఎందుకు జరిగింది?" అని నక్క అడిగింది. విజయ పాలుడు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"ఇప్పుడైనా నన్ను చంపుతావా? నిన్ను బైటకు తీస్తాను" అని అడిగింది నక్క.

"సరే అలాగే" అన్నాడు. నక్క నూతి లోకి దూకి తనతోక గట్టిగా పట్టుకొమంది. విజయపాలుడు అలాగే చేశాడు. నక్కపైకి ఒక్క గంతువేసింది. ఇద్దరూ బయటపడ్డారు.

తర్వాత విజయపాలుడు బాణంతో నక్కను కొట్టాడు. వెంటనే నక్క ఒక

చక్కని రాజకుమారునిగా మారిపోయింది. విజయపాలుడు ఆశ్చర్యపోయి. "నీ వెవరవు? ఎందుకి నక్కరూపంతో ఉన్నావు?" అని అడిగాడు.

"నేను ఒక మునికాపంపల్ల నక్కగా మారిపోయాను. బంగారురాణి నా చెల్లెలు" అనిచెప్పాడు. ఇద్దరూ కలిసి పాటలిపుత్రం బయలుదేరారు.

విజయపాలుడు పట్టణంలో అడుగు పెట్టగానే ఆ క్షిణంవరకూ ఏమీ తినకుండా దిగులుగా వుంటున్న రాణి, గుఱ్ఱం, పక్షి ఎంతో సంతోషంగా కన్పించసాగినై. రాణి తల దువ్వకొని క్రొత్తబట్టలు కట్టుకొంది. గుఱ్ఱం త్వరగా గడ్డిమేయసాగింది. పక్షి మాట్లాడటం ప్రారంభించింది. వీరిద్దరు యింటికి వచ్చి విక్రమసింహునతో జరిగిన దంతా చెప్పారు. అప్పుడు విక్రమసింహుడు రాణిని పిలిచి, అడిగాడు! రాణికూడ నిజం చెప్పింది. శూరసేనుణ్ణి, భారవేలుడ్ని పిలిపించి ఉరిశిక్షివిధించాడు. విజయపాలుడికి బంగారు రాణిని, తన కూతురైన మందారవతిని రాణిసోదరునకూ యిచ్చి గొప్ప వైభవంతో పెండ్లి చేశాడు.

కథ కంచికెళ్ళింది, మనమింటికివచ్చాం.

అబ్బాయిలూ, అమ్మాయిలూ !

ప్రతి వ్యక్తులందరూ ఒక మూల కోడి, మరో మూల దాని పిల్లలూ వున్నా. కోడి ఆహారానికి బయలుదేరి చాలా దూరం పచ్చేసింది. తిరిగి ఇంటికి తిరిగివస్తే తెలియక ఆలోచిస్తోంది. మీకు చాితెలిస్తే, పాపం, కోడిని దాని పిల్లలందరినీ చేర్చండి చూద్దాం.

నాగుపాము ముగ్గులు

ఈ ముగ్గులు పంపినది : బి. విజయలక్ష్మి, మద్రాసు.

(గతసంచిక తరువాయి)

ఇది జరిగిన కొద్దికాలానికే వర్తమానుడు రాజధాని నగరానికి పోవటానికి అనుమతి, అహ్వనమూ కూడా సంపాదించాడు. "మనిషిపర్వతం" వస్తున్నవార్త వినగానే జనమంతా ఇళ్లలో దూరారు. అనేకమంది అతన్ని చూడటానికి ఇళ్ళకప్పులెక్కారు. రాజవీధుల్లో తప్ప అతనికి నడవటానికి జాగాలేదు. ఊరిమధ్య రాజభవనం ఉంది. దానిచుట్టూ ప్రహరీగోడలున్నాయి. వర్తమానుడు వాటిమీదిగా అంగవేసి అంతపుర ఆవరణ ప్రవేశించాడు. అతను లోపల ఉన్న ఆసనాలూ, తివాసీలూ మొదలైనవి చూడటానికి నేల బారుగా పడుకుని టిటికీలో నుంచి చూడవలసి వచ్చింది.

రాజుగారు చూపిన ఆదరానికి వర్తమానుడు చాలా సంతోషించాడు. తన కృతజ్ఞత యెట్లా చూపడమో అని ఆలోచించాడు. ఇందుకు అవకాశం త్వరలోనే కలిగింది.

వామనద్వీపానికి దగ్గరలో మరొక చిన్న ద్వీపం ఉన్నది. అక్కడి ప్రజలు కూడా వామనులవంటివారే. వారిపేరు గుజ్జులు. గుజ్జులకూ వామనులకూ అనాదిగా పోట్లాటలున్నాయి. కాని ఇటీవల కొద్దిమాసాలుగా ఈ పోట్లాటలకు విరామం కలిగింది. కారణ మేమంటే గుజ్జులరాజు వామనుల మీద దాడిచెయ్యటానికి కొన్ని కొత్తనావలు సిద్ధం చేయించాడు. ఈ యుద్ధనావలు

జోనాథన్ స్విఫ్ట్ వ్రాసిన 'గల్లివర్స్ ట్రావెల్సు'కు అనుకరణ.

యిప్పుడు సిద్ధమయాయనీ, గుఱ్ఱులు ఏ కావాలన్నాడు. కాని వామనుల దగ్గర ఉన్న

జ్ఞాన అయినా దండెత్తి రావచ్చునని వామనరాజుకు కబురు వచ్చింది. అయిన పర్థమానుడి సహాయం కోరాడు. వామను లకు సహాయంచేస్తానని, తాను చెప్పినట్టు చేస్తే గుఱ్ఱుల యుద్ధనౌక లన్నిటినీ పట్టి తెస్తానని పర్థమానుడు చెప్పాడు.

రాజుకు పరమానందం కలిగింది. ఏమేమి కావాలో చెప్పి చేయించుకో మన్నాడు. పర్థమానుడు తనకు తగినంత మోకా, రావుపాటి ఇనపచువ్వలూ

మోకులు ట్వయిను బారంకంటె ఒకే లావులేవు; ఇనపచువ్వలు తీగె మేకుల లాగున్నాయి.

వీటితోనే పర్థమానుడు పని ప్రారంభం చాడు. తనకుదొరికిన తాటిని మూడుపేటల పేని కాస్తబలమైన తాడు తయారుచేశాడు. ఈ విధంగా యాభైతాళ్లు తయారుచేశాడు. మూడేసిచువ్వలు కలిపి మెలిపెట్టి, వంచి, యాభైకొంకిలు తయారుచేశాడు. ఒక్కొక్క తాటి చివరా ఒక్కొక్క కొంకి కట్టాడు.

పీటన్నిటని భుజానవేసుకొని గుఱ్ఱాలనౌకలు
పచ్చే దిక్కుగా సముద్రతీరానికి వెళ్ళాడు.

గుఱ్ఱాలద్వీపానికి వామనద్వీపానికి మధ్య
సన్నని జలసంధి మాత్రమే అడ్డం ఉంది.
ఇది యొక్కడా నిలుపులోతుకంటె లేదు.
పర్తమానుడికి యారాన గుఱ్ఱాలనౌకలు కని
పిస్తూనే ఉన్నాయి. అన్ని కలిసి యాభై
యుద్ధనౌకలూ, కొన్ని చిల్లర పడవలూ
ఉన్నాయి. పర్తమానుడు నీటిలో దిగి వాటి
కేసి నడువసాగాడు.

అతను ఏంచేస్తాడో చూద్దామని వామ
నుల రాజు అతని పరివారమూ తీరానికి
వచ్చారు. గుఱ్ఱాలు నౌకలలో ఏదో పనులు
చేసుకుంటూ తమకు రానున్న అవద
గురించి ఆలోచించటమే లేదు. "మనిషి
వర్వతం" గురించి వారికి వార్త చేరలేదు.

పర్తమానుడు కొద్దిదూరం ఈదినాక
మళ్ళా అవతల అడుగు అందింది.
అతను వెళ్ళలోనుంచి నడుచుకుంటూ
పచ్చే చప్పుడు విని గుఱ్ఱాలు పొందిన

అశ్వర్యం చూసి తిర్రాలి. పెద్ద
భూతంవంటి మనిషి వస్తూండటం చూడ
గానే గుఱ్ఱాలు నౌకలమీద తాముచేస్తున్న
పనులుచూసేసి ప్రాణాలు రక్షించు
కునేటందుకు పారిపోయినారు. వాళ్లను
చూస్తూ కాలయాపనచెయ్యక వర్తమానుడు
తాను తెచ్చిన తాళ్ళను పడవలకు
కొంకిలతో విగించి కట్టి, తాళ్ళన్నిటినీ
కలిపి ముడేసి, ఆ ముడి చేత్తో
పట్టుకున్నాడు.

ఈలోగా గుఱ్ఱాలు చూస్తూ ఊరుకోలేదు.
వారు విల్లు బాణాలు పట్టుకొని ఈసమయా
నికి వర్తమానుడిమీద బాణాల వర్షం కురి
పించ సాగారు. ఆ బాణాలు కంటికి తగు
లుతా యనే భయంతప్ప వర్తమానుడికి
మరే భయమూలేదు. అందుచేత అత
నివ్వుడు రాజభటుల కంటపడకుండా
దాచిన సులోచనాల జోడుతన కళ్లకు
తగిలించుకొని నిర్భయంగా తనవని
చూసుకో సాగాడు.

అయితేవ్వుడు మరొకచిక్కువచ్చింది.
గుఱ్ఱాల నౌకలన్నిటికీ లంగర్లు దించి
ఉన్నాయి. వీటిని ఎత్తీఅవకాశం లేదు.
అందుచేత వర్తమానుడు తన పెడిచాకుతో
లంగరు గొలుసులన్నీ గబగబా కోసి పారే
శాడు. అది చూసి గుఱ్ఱాలకు మరింత
ఆదుర్దా కలిగింది. వాళ్లు వర్తమానుడిమీద
మళ్లీ బాణాలు కురిపించారు. కాని వర్త
మానుడు వాటికి లక్ష్మించెయ్యకుండా వడ
పలను పట్టుకుని తిరిగి వచ్చాడు. అతని
వెనకనే యాభై శత్రునౌకలూ వస్తున్నాయి.

సందమామ

ఇదిచూసి సముద్రతీరానచేరిన ప్రజలు ఒక్కసారిగా, "వామనమహారాజుకూ ఇ!" అని కేకలుపెట్టారు. మహారాజు కూడా సంతోషంతో పరవశుడైపోయి వర్తమానుడికి ఒక పెద్ద బిరుదిచ్చాడు.

ఈవిధంగా రాజుగారి అదరానికిపాత్రం కావడం వర్తమానుడికే అవకాశమయింది. వామనులకు యింత సహాయంచేసిన వర్తమానుడు యింకెంత చెయ్యలేడు? అని రాజుకు దుర్భాస పుట్టింది.

"నువ్వు చెంటనె వెళ్లి గుఱ్ఱుల మిగత పడవలు కూడా పట్టుకో, ఒక్కపడవలు పట్టుకోటం కాదు. గుఱ్ఱులను పూర్తిగా నాశనంచెయ్యటానికి, వాళ్ళదేశాన్ని పూర్తిగా ఆక్రమించుకోవడానికి నువ్వు సహాయ పడాలి. అప్పుడు నేను ప్రపంచాని కంతకీ అధిపతి నౌతాను" అన్నాడు రాజుగారు వర్తమానుడితో.

ఇటువంటి దుర్భాసానికి వర్తమానుడు ఒప్పేకోక, 'గుఱ్ఱులరాయబాధు చెప్పేవ్యాయ మైన పరతులకు ఒప్పేకుని మీరు సంధి చేసుకోవడం ధర్మం' అన్నాడు రాజుతో.

గుఱ్ఱుల రాయబారులు సంధికోసంవచ్చి, వర్తమానుడు తమకున్యాయంగా మాట్లాడాడని విని అతని దర్శనం చేసుకుని, అతని శౌర్య పరాక్రమాలనూ గుఱ గజాలనూ పొగడి, తమ దేశం రావలసిందని, తమ రాజుగారికి దర్శనం ఇప్పించవలసిందని కోరారు. వర్తమానుడు కూడా గుఱ్ఱుల రాజు గారి కిర్తి జగద్విఖ్యాతమని, వారికి తన సమస్కారాలు అందజేయవలసిందని, ఎప్పటికైనా తప్పక తాను ఆ రాజుగారి

దర్శనం చేసుకోకుండా స్వదేశానికి వెళ్లి పోననీ రాయబారులకు తెలియజేశాడు.

వర్తమానుడు సహాయనిరాకరణం చెయ్యటం పల్ల వామనరాజుగారు గుజ్జు రాయబారుల పరతులపైనే సంధి చేసుకో వలసి వచ్చింది. కాని, ఆయనకు వర్త మానుడిమీద అగ్రహం కలిగినది. అతని మీద దుస్తుండ్లాలు పన్నేవారి మాటలు రాజుగారు ఆలకించేసాడు.

గుజ్జులదేశానికి వెళ్లాలని వర్తమానుడికి అత్రం కలిగింది. అక్కడికి పోవటానికి రాజుగారి అనుమతి వేడాడు. రాజుగారు బలవంతాన అనుమతించాడు. కాని రాజు తనను హత్య చేయించటానికి ప్రయత్ని స్తున్నాడని వర్తమానుడు తనహతులద్వారా

తెలుసుకున్నాడు. ఇది అసత్యవార్త అని తోచింది కాని, వెంటనే నిజమేనని రూఢి అయింది. కనుక, అలస్యం చేయకుండా తక్షణమే వర్తమానుడు గుజ్జులరాజు దగ్గరికి ప్రయాణమైపోయి అభయం పొందాడు.

కొద్దికాలం అక్కడగడిచినాక ఒకనాడు దారితప్పిన ఓడ ఒకటి గుజ్జులదేశం సమీ పించగా వర్తమానుడు అందులో ఎక్కి స్వదేశానికి ప్రయాణంకట్టాడు. గుజ్జులరాజు అతనికి ఎంతో సహాయంచేసి అనేక బహు మతులతో సహా సాగనంపాడు.

కొద్దిరోజులకు వర్తమానుడు సురక్షి తంగా తన స్వదేశానికి తిరిగి వచ్చేసి ఆ కథలన్నీ పిల్లలకు చెప్పసాగాడు

[ఇంకా వుంది]

అనగనగా ఒక ఊళ్లో ఒక బీద బ్రాహ్మడు ఉండేవాడు. అయిన ప్రతి రోజూ ప్రక్క సున్న పట్టణానికి యాయవార మెత్తుకో బానికి పోతూఉండేవాడు. రోజూ పొద్దున్నే వెదుతూ ఉండేటప్పుడు దారిలో మన బాపనయ్యకు ఒక నక్క కనిపిస్తూఉండేది. బాపనయ్య ఆ నక్కను కూర్చోబెట్టి "యీవేళ మంగళవారం, దళిమి తిఫి, శతభిష నక్షత్రం, పగలువర్ష్యంలేదు" అని పంచాంగం తీసి నక్కకి చెప్పి మరి పోతూఉండేవాడు.

"ఓ పిచ్చిబ్రాహ్మడా! నాకు పంచాంగ మెందుకు? నేను నీ కేమన్నా యిచ్చే దాన్నా? చేసేదాన్నా? అయినా నా రాచ కార్యాలన్నీ చెడిపోతున్నాయి కనకవా?" అని అంటూ వింటూవుండేది నక్క.

"నక్కబావా! నక్క బావా! నువ్వు నాకేమి యివ్వ నక్కరలేదు. నీ దయ నా

మీద ఉంటే చాలు" అని వెళ్లిపోతూ ఉండే వాడు బాపనయ్య.

ఈలా రోజూ నక్కకి పంచాంగము చెప్పనిదే వెళ్లేవాడుకాదు. బ్రాహ్మణ్ణి చూచి నవ్వు దల్లా 'యాయన కేమి సాయం చేయ లేక పోతున్నామే' అని బాధపడుతూ ఉండేది నక్క. ఈలాగ చాలా రోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆ పట్టణాన్ని అశక్తభూపాలుడనే మహా రాజు పాలిస్తూ ఉండేవాడు. అయిన ఒక సామంతరాజును మోసపుచ్చి, అతని నూతుర్ని ముసలితనంలో మూడో పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఆ ముసలిరాజుతో కాపురం చెయ్యడాని కిష్టంలేదు, ఆ ముద్దుల రాణికి, ఆందుచేత రాజుగారికి తెలియ కుండా తన ఆభరణాలూ, కట్టుకొనే బట్టలూ అన్నీ తీసుకొని ఒకనాటి అర్ధరాత్రి వేళే తన కన్నవారింటినించి వచ్చిన చాకలి సాయంతో రాణి పుట్టింటికి బయలుదేరింది.

పట్టణండాటి వచ్చేకా రిద్దరూ. ఈరు బయట పారుతోందో ఉప్పటేరు. అర్ధరాత్రి అవడంచేత అక్కడ నావలేమీ లేవు. "ముందుగా నగలూ, బట్టలూ అన్నీ అవత లొడ్డుకు చేర్చి తరువాత మిమ్మల్ని చేరుస్తాను" అన్నాడు చాకలి. రాణి కూడా సరేనంది. చాకలికి బట్టలూ, ముక్కుపుడకతో సహా ఆభరణాలూ అన్నీ యిచ్చింది రాణి. అవన్నీ తీసుకొని సురక్షితంగా ఏటి అవతలి ఒడ్డుకి చేరు కున్నాడు చాకలి. ఇంక అలోచన మొద లేట్టాడు. "రాణిని నేను కన్నవారింటికి తీసు కెళ్ళినట్లు తెలిస్తే రాజు నన్ను చంపుతాడు.

ఈవిణ్ణి తీసుకువెళ్లడమంటే బుద్ధిపూర్వ కంగా చావు కోరుకోవడమన్న మాట." ఇలా అనుకుని ఆభరణాలతోటి సరా రయ్యాడు చాకలి. ఇవతలొడ్డునుంచి కేకలువేయ మొదలేట్టింది రాణి. ఇవాబు చెప్పడానికి వా డక్కడుంటేగా? చాకలి యెంతసేపటికీ రాకపోవడం, తను ఒక్కరే ఒంటరిగా ఉండడం, ఇంతలో తెల్లవార బోతూఉండడం, యివన్నీ రాణికి విచ్చెత్తి నట్లయి ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది.

ఇంతలో బో మాంసపు ముక్క నెట కరచుకొని ఆ దారే పోతోంది మన నక్క. తిన్నగా రాణిఉన్న రేవుదగ్గర కొచ్చేసరికి ఏటిలో ఓ చేప ఎగరడం చూసిందినక్క. వెంటనే తన నోట్లోఉన్న మాంసపుముక్క ఒడ్డున పారేసి, ఏట్లోవున్న చేపకొసరం ఉరికింది. నక్క ఉరికెసరికి ఏట్లో చేప కాస్తా దాటి పోయింది. ఒడ్డున ఉన్న మాంసపు ముక్క ఒక డెగ తన్నుకు పోయింది. నక్క యిటు చేపకూ, అటు ముక్కకూ రెంటికి చెడి తెల్లబోయి నుంచుంది ఒడ్డున.

నక్కస్థితి అంతాచూచి ఫక్కున నవ్వింది, మన పడుచు రాణి. నవ్వుడమే కాకుండా పరిహాసం కూడా ఆడింది. దాంతో నక్కకు ఎక్కడలేని కోపం వచ్చింది. "ఓసి విచ్చిదానా! ముందు నీగతి

చూచుకో. ఇటు పుట్టింటికి చెడ్డావు. అటు మెట్టినింటికి చెడ్డావు. నాకేం. కాస్తేపు పాలా త్లోకి వెళ్లానంటే అన్నీ మాంసపుముక్కలే', అని సమాధాన మిచ్చింది నక్క.

నక్క సమాధానం వినేసరికి రాచికి మరీ ఖంగా రెత్తింది. "నా కథ నీ కెట్లా తెలుసు?" అని నక్క నడిగింది.

"నీ కథే కాదు, నీ అటు చూడుతరాలు, ఇటు చూడుతరాలు ఏకరువు పెడతాను. కావలిస్తే విను" అంది నక్క. ఇకరాచికి మతిలేక నక్కని బ్రతిమాలుకో వడం మొదలెట్టింది, తనకి గండం తప్పించమని.

నక్క కాసేపాలోచించి, "నాకోసాయం చేయాలి, అది చేస్తా నంటే చెప్తా"నంది.

"ఓ దానికేం, నాకి గండం తప్పించా వంటే నీకు వంటినిండా ముత్యాలు, రత్నాలు కురిపించేస్తాను" అన్నది రాచి.

అప్పుడు ఉపాయకాలియైన ఆ నక్క యీ విధంగా అలోచనచెప్పింది: "నువ్వు ఏట్లోదిగి కూర్చుని జుట్టు ముడివిప్పి విర బోసుకో. పిచ్చపిచ్చగా కేకలువేస్తూ ఉండు. నీ కేకలువిని పట్టణంలో వాళ్ళంతా యిక్క డికి చేరుతారు. నీ హడావిడి చూసి నీకు పిచ్చైతిందనీ, ఏట్లోపడి కొట్టుకుంటూ కేకలు పెడుతున్నావనీపు కారు పుట్టిస్తారు. ఈసంగతి రాజు చెవిని కూడ పడుతుంది. అప్పుడు

ఆయన నిన్ను తీసికెళ్ళి నీకు అనేక వైద్యాలుచేయిస్తాడు. ఎంతమంది వైద్యులు వచ్చినా నీవుమాత్రం రెచ్చిపోతూనేఉండు. నేను శుక్రవారం ప్రాట్నన్నై బే బ్రాహ్మణ్ణి పంపుతాను. ఆయన వచ్చి నీ చెవిలో 'నక్క పంపిన బ్రాహ్మణ్ణి' అని ఊదు తాడు. అంతటితో నీ పిచ్చ తగ్గిపోయినట్టు నటించు. ఇదే నీవు నాకు చెయ్యవలసిన సాయం. ఈ సాయం, యిప్పుడు చేస్తానని చెప్పి తర్వాత అలా చెయ్యకపోతో నిన్ను ఈ ఒక్క పట్టణమే కాదు, ఎక్కడా తరెత్తుకు తిరగటానికి లేకుండా చేస్తాను

చందమామ

గదిలో ఉండి మేడంతా దద్దరిల్లేటట్లు అల్లరిచేస్తోంది రాణి. వేళకి తిండితినదు. పిచ్చుకేకలు. ఇవన్నీ రాజుకు మరింత బంగా రెత్తించాయి. ఎంతమంది వైద్యులు వస్తున్నారు, చూస్తున్నారు. కాని ఏంలాభం! వైద్యులని చూచినకొద్దీ రెచ్చిపోయి వాళ్ళని కొట్టడం తిట్టడం కూడా చేస్తోంది. ఇది చూచి వైద్యులచెయ్యడానికి కూడా ఎవరూ రావడంలేదు. ఈలా నాలుగు రోజులు గడిచాయి. రాణి పిచ్చుతోపాటు రాజుకు బెంగకూడా ఎక్కువైంది.

ఆ నాడు శుక్రవారం. మామూలుగానే నక్కబాపకు వంచాంగము చెప్పాడు బ్రాహ్మడు. నక్క రాణితో చెప్పిన రోజు అదే. "ఓ బ్రాహ్మడా! నేను నీ కేమి యివ్వకపోయినా, నీ విధి నీవు నెరవేరుస్తున్నావు. మన పట్టణం రాణికి పిచ్చై తింది. నీవు వెళ్లి ఆ పిచ్చు బాగుచెయ్యి. నీకు కావలసినంత ధనం యిస్తాడు రాజు గారు. చాంతో నీ దరిద్రం తీరిపోతుంది" అని చెప్పింది నక్క.

ఆ మాట విన్నగానె ఆ పిరికిబాప డొక్క పారి ఉలిక్కిపడి "నాకేం మంత్రాలోచ్చా, తంత్రా లోచ్చా, పైగా ఆ పిచ్చుది ఏ లెంప కాయన్నా కొట్టందంటే నా పెళ్ళాం బిడ్డలకు నేను దూరమైపోతాను. నా కెందుకు!

జాగ్రత్త! తెలిసిందా?" అని చెప్పి వెళ్లి పోయింది నక్క. సరేనని రాణి జుట్టు విరబోసుకొని ఆ ఏటిలో కొట్టుకుంటూ పిచ్చుకేకలు మొదలెట్టింది.

తెల్లవారేసరికి ఈ వార్త అనెటా అనెటా పాకి కొటకు చేరింది, రాజుగారి భార్యకి పిచ్చైతిందని. ఏట్లాపడి కొట్టుకుంటోందని. రాజుగారి కిదితెలిసి తన భార్యకి నిజంగా పిచ్చైతిందనుకొని పదిమంది దాసీల నిచ్చి మేనా పంపాడు. ఆ దాసీలు వచ్చి రాణికి బట్టలుకట్టి మేనా లో యొక్కించి యింటికి చేర్చి గదిలో పెట్టి తాళంవేశారు.

చందమామ

నాదారిన నన్ను పొని వున్నా" అన్నాడు బ్రాహ్మడు.

"నీకు మంత్రాలేమీ రా నక్కర్లేదు. రాజేంద్రగర్ కెళ్ళి అవిద చెవిలో 'నక్క పంపిన బ్రాహ్మణ్ణి' అని చెప్పు. దాంతో ఏచ్చి ఎగిరిపోతుంది" అని చెప్పింది నక్క.

నక్క మాటప్రకారం కోట గుమ్మం దగ్గరి కెళ్ళాడు బ్రాహ్మడు. లోపలి కెళ్ళడానికి బంట్రోతులు అటకాయించారు.

"నేను వైద్యం చేస్తాను. రాజేగారి పిచ్చు నేను కుదర్చకపోతే నన్ను మారు పేరెట్టి పిలవండి" అని డబాయించి మరీ వెళ్ళాడు లోపలికి. తిన్నగా రాజుగారి దర్శనంవేసి వైద్యంచేయడానికి అనుమతి ఇవ్వవలసిన దని కోరాడు. ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో అనుకొని రాజు ఒప్పుకున్నాడు.

మన బాపనయ్య రాజేగారిన్న గది దగ్గర కెళ్ళి చూసి కావలసిన ఏర్పాటు లన్ని చేయించుకొన్నాడు. రాజే తన మీదబడి కొట్టకుండా ముందుగా గొలుసువేయించి కట్టించేశాడు బ్రాహ్మడు. తనకి మంత్రా లొచ్చినట్టు నటించి హ్రం, హ్రం, హ్రం అని ఏవేవో కొన్ని మంత్రాలు చదివి, ఎవళ్ళూ లెకుండగా చూచి, గదితలుపులు దగ్గరగావేసి, రాజే దగ్గర కెళ్ళి మెల్లగా చెవిలో "నేను నక్క పంపిన బ్రాహ్మణ్ణి సుమా" అని ఊదేశాడు.

వెంటనే రాజే తన విచ్చకేకలూ, పిచ్చు పనులూ అన్నీ మానుకొంది. ఈసంగతి విన్న రాజుగారు ఎంతో ఆశ్చర్యపోయారు.

అమర్నాడు పెద్దసభ ఏర్పాటుచేయించి, ఎంతోమంది వైద్యులు కుదర్చలేకపోయిన పిచ్చును బ్రాహ్మడు కుదిర్చినందుకు రాజు గారు అతన్ని ఎంతో గౌరవించి, ఎన్నో ముత్యాలూ, రత్నాలూ, కెంపులూ, భూములు యిచ్చి సత్కరించాడు. వాటితో మన బ్రాహ్మడి దరిద్రం రెక్కలు వచ్చిన పిట్టలాగు ఎగిరిపోయింది.

చూశారా, చెల్లాయిలూ! నక్క బ్రాహ్మడి కెంత పాయంచేసిందో!

చందమామ

అజ్ఞానశిరోమణి

ఒకనాడు అజ్ఞానశిరోమణి దున్నపోతులను కాస్తాఉంచగా కొంచెం దూరంలో వున్న గేడెల మందలోనుంచి లేగదూడ ఒకటి తప్పిపోయి పోతులమందలో కలిసింది. కొంతసేపటికి అజ్ఞానశిరోమణి యీ లేగదూడను చూచి "బేరా, కాలమహిమ! దున్నపోతు ఉనింది" అని అనుకొని ఈ వింతసంగతి రాజుగారికి నివేదించా లనుకున్నాడు.

తిన్నగా దున్నపోతును, లేగదూడతో సహా తోలుకొని రాజుగారి ఎదటికి వచ్చి, "ప్రభూ! మనమందలో దున్నపోతు ఈ లేగదూడని ఉనింది" అని మనవి చేసుకున్నాడు.

రాజుగారు ఎంతో ఆశ్చర్యపడి మంత్రి పంకచూచి, "మంత్రి! చాలా విచిత్రంగా ఉంది" అన్నారు.

మంత్రికూడా "చిత్రం, చిత్రం, మహారాజా! గత యుగాలలో ఏ మహారాజు పరిపాలనలో కూడా ఇలాంటిది జరగలేదండి" అన్నాడు.

రాజుగారు ఈ వింతపశువులను కొంత సేపు కన్నుల కరువుదీరునట్లుగా చూచి దున్నపోతును దూడను కట్టివేయమన్నారు.

అసగా అసగా ఒక ఊళ్లో ఒక రాజు వుండేవాడు. ఆయనపేరు అమాయకుడు. ఎవరైనా ఓ మంచోచెడ్డో చెప్పితే కొంతంగా వినేవాడు. ముఖ్యంగా చాడీకరుమాటలు చెప్పేవారికే అగ్రతాంబూలం.

ఆయన మంత్రిపేరేమిటో తెలుసా? మాయకుడు. రాజు మంత్రికూడా సార్థక నాములే. మంత్రి ఒక్కొక్కప్పుడు రాజుగారినే పట్టికొట్టించి పట్టం కట్టుకునేవాడు. పైకి చాలా మంచివాడులాగా వుండేవాడు.

రాజుగారి పశువుల కాపర్లలో అజ్ఞానశిరోమణి అని ప్రత్యేకం దున్నపోతులను కాపేవాడు ఒకడు వున్నాడు.

అవ్యక్తమహారాజు

ఏమ్మట రాజుగారు ఈవంతవిషయాన్ని ప్రత్యక్షంగా నిరూపించిన అజ్ఞానశిరోమణికి మంత్రిసలహాపైన ఒక జాగీరుయిచ్చి గౌరవించాడు.

క్రొన్నిరోజులు గడిచినై. ఒకనాటిరాత్రి కొటలో రాజు, మంత్రి కూర్చుని అమాటా, ఈమాటా మాట్లాడుకుంటున్నారు. అవి చీకటి రాతుళ్ళు. ఇంకొక ఒక ప్రక్క పిచ్చి వీరు పొరుతూ ఉంది. ఆ పిటిఒడ్డున నక్కలు గుంపులు గుంపులుగా చేరి అరవడం మొదలు పెట్టాయి. ఖులాసాగా మాట్లాడుతున్న రాజుగారికి కొవం వచ్చి "ఏమోయ్, మంత్రి! ఆ నక్కలు ఎందుకలా అరుస్తున్నాయి?" అని అడిగాడు.

"మహారాజా! ఇది శీతాకాలం. చలి ఎక్కువగా వుంది. చలిబాధకు శాశిలేక అవి అలా అరుస్తున్నాయి" అన్నాడు మంత్రి.

"అవును పాపం, చాటికి కప్పకొటానికి మనకుమల్లై దుప్పట్లులేవుగా!" అన్నాడు రాజు జాలిగా.

"చిత్తం. మహాప్రభూ! నోరులేనిచాటికి దుప్పట్లు ఎవరు కొనియిస్తారు" అన్నాడు మంత్రి.

"ఒకరు కొనిచ్చేదేమిటి? మన మేయిద్దాం. రేపు మన ఖజానాలోంచి రెండు వేల రూపాయలు తీసి దుప్పట్లు కొని ఒక్కొక్క నక్కకు ఒక్కొక్కటి చెప్పున యిప్పించు" అన్నాడు రాజు.

మంత్రి సరేనన్నాడు.

తెల్లవారింది. మంత్రి ఖజానాలో నుంచి అంత డబ్బా తీసి చక్కగా తన యింటికి పట్టుకువెళ్లి శాశం వేసుకున్నాడు.

ఆ రాత్రి మళ్ళీ మామూలుగానే రాజు మంత్రి కొటలో కూర్చున్నారు. నక్కలు మళ్ళీ అరవటం మొదలుపెట్టాయి. ఇది వివేచికి రాజుకి అశ్చర్యం కలిగింది.

చందమామ

"మంత్రి! దుప్పట్టుకొని వంచిపెట్టించావా?" అని అడిగాడు.

"చిత్రం. దేవర అజ్ఞప్రకారం అన్నిటికీ తలొక దుప్పటి యిప్పించాను" అన్నాడు మంత్రి.

"అలాంటి మళ్ళీ యీ నక్కలు అరుస్తున్నాయి ఎందుకు?" అన్నాడు రాజు.

"ప్రభువులు పొరబడుతున్నారు. తమరు దయచేయించిన దుప్పట్లు కప్పకొని, అవి తమకు కృతజ్ఞతచూపుతూ తమ కిర్తిని యిలా గానం చేస్తున్నాయి" అన్నాడు మంత్రి.

"నిజమేగదా అని సంతోషించాడా వెర్రి మహారాజు.

మంత్రికి క్రమంగా దురాశవుట్టింది. రాజ్యమంతా తానే కాబేదూలనుకున్నాడు.

ఒకనాడు మంత్రి రాజుతో యిలా అన్నాడు: "మహారాజా! శత్రురాజులు మన పైకి యుద్ధానికి వచ్చే సూచనలు కనపడుతున్నాయి. మనకు సైనికబలం తక్కువగా వుంది."

"మరేకే ఎదైనా మంచి ఉపాయం ఆలోచించు" అన్నాడు రాజు.

"నేను ముందే ఆలోచించాను. పూర్వం అర్జునుడు పరమేశ్వరునిగూర్చి తపస్సుచేసి పాశుపతాస్త్రము సంపాదించాడు. దేవర వారు కూడా అదవిశెల్లీ తపస్సు చేసి అలాంటి అస్త్రం ఒకటి సంపాదించినట్లయితే శత్రుసంహారం సులువుగా చేయవచ్చును. ఈ లోగా నేను కోటలో నుంచి ఎప్పటికప్పుడు మీకు వార్తలు తెలియపడస్తూ ఉంటాను" అన్నాడు మంత్రి.

ఈ మాటలు విని ఆ వెర్రి మహారాజు తపస్సు చెయ్యటానికి అడవికి వెళ్లాడు. అక్కడ పాపం ఆయన్ని క్రూరమృగాలు చంపివేశాయి.

మంత్రి, రాజు చచ్చిపోయాడని తెలుసుకుని రాజ్యానికి తానే పట్టంకట్టుకున్నాడు. అజ్ఞానశరోమణికి ఇదివరకు ఇచ్చిన జాగీరు తిరిగి లాగివేశాడు.

మరికొన్ని రోజులు గడిచిన తర్వాత శత్రురాజులు నిజంగానే యుద్ధానికి వచ్చి మంత్రిని ఓడించి ఆ రాజ్యం కాస్తా ఆక్రమించుకున్నారు.

చూశారా! వాడి అన్యాయం వాడినే కొట్టింది.

మొండి నమ్మకం

అనగా, అనగా ఒక పూల్స్ కందుల సుబ్బయ్య అనే వీధవా ఒక డుండెవాడు. ఇతడు రోజూ దగ్గరలోవున్న అడవికిపోయి, కబ్బెలు కొట్టుకొని, దాన్ని అమ్ముకుంటూ జీవనం చేస్తుండేవాడు. పాపం! అతని దర్పిద్రానికి తగ్గట్టుగా, గంపెడు మంది పిల్లలుకూడా పుట్టారు. ఇంతమంది పిల్లల తోనూ, భార్యతోనూ ఎల్లాగే ఒక గుడిసెలో కాపురం చేస్తున్నాడు.

ఇల్లా కొన్ని సంవత్సరాలు గడచి పోయాయి. మామూలుగా వాడొక రోజు అడవికిపోయి కబ్బెలు కొట్టుకుంటున్నాడు. కొట్టగా, కొట్టగా, ఆ చెట్టులో ఒక తెల్ల జైట పడింది. అందులో కొన్ని చీమలు కనిపించినై. వాటిముక్కులను చూకలు. ఇది చూసిపాపం! సుబ్బయ్య విస్తుపోయి ఇలా అనుకున్నాడు.

"అరే! ఈ కాయ అడవిలో ఈ చెట్టు తెల్లలోనున్న చీమలకు ఆహార మిచ్చిన దేవుడు, నా కెందు కివ్వడు? ఈ రోజు మొదలుకొని నేనూ ఇంట్లో కూర్చుంటాను. ఈ చీమలకు ఆహారమిచ్చిన దేముడు, నాకూ, నా భార్య పిల్లలకుమాత్రం ఆహారం ఎందుకివ్వడోచూస్తాను" అని అనుకుంటూ యింటికి పోయి కాళ్లు ముడుచుకుని వదుకున్నాడు. ఇంట్లో డబ్బు లేదు. భార్య గోలపెట్టింది "డబ్బులేదండి" అంటూ.

"డబ్బా! చీమలదేముడు తెస్తాడు" అంటూ కూర్చున్నాడు కందుల సుబ్బయ్య. ఇదంతాచూచి, భార్య కేమి తోచక, పిల్లల్ని పెంచడానికి, రోజూ అడవికి వెళ్లి, ఎర్రమన్ను త్రవ్వ అమ్ముకుంటూ శాల కీపం చేస్తున్నది. ఇలా, కొన్నాళ్లు గడచి పోయింది.

అనుకుంది. కాని, కా స్నే పా లో చిం చి

"అమ్మయ్యా! పట్టపగలు ఎవరు చూస్తే
విమోనమ్మా! నమ్మరాదు" అనుకుంటూ
ఆ కాసులు ఒక పెద్ద తట్టలోపొసి, పైన
మూరదెత్తున ముళ్ళుపెట్టి, గండు చీమలు,
తేళ్ళు అందులో వదేసి ఇంటికి వెళ్ళింది.

క్రమంగా ప్రాద్దుకూకి చీకటిపడ్డది.
రాత్రి వదిగంటలైంది. అప్పుడు సుబ్బడి
భార్య, భర్తదగ్గరికి వెళ్లి "ఏమండి!
అడవిలో నాకొక కాసులబిందె దొరికింది.
ఆ కాసులన్నీ ఆ క్కడొక తట్టలో
పెట్టాచ్చాను. తినుకొద్దాం వదండి. మన
దరిద్రం తీరుతుంది" అన్నది.

సుబ్బడి భార్య, మామూలుగా ఒక
రోజున అడవికి వెళ్లి, ఎర్రమన్ను త్రవ్వ
తుండగా, ఏదో 'త'క్కుమని తగిలింది.
ఏమా? అని త్రవ్వ చూసేటప్పటికి, ఒక
బిందె, బిందెనిండా కాసులూ కనపడినై.
ఆవన్నె నెత్తినపెట్టుకు పోదామని మొదట్లో

వెప్పిందంతా విని సుబ్బడు "చినుల
దేముడే తెస్తాడు" అని బండలా కూర్చు
న్నాడు. భార్య ఎంతబ్రతిమాలినా కదలేదు.

ఈ సంభాషణ ప్రక్కయింటికి కన్నం వేద్దామని వచ్చిన దొంగలు విన్నారు. విన, వినడంతోటే " పదండిరా, " అని చంకలు కొట్టుకుంటూ ఆ మనిషిచెప్పినచోటికి వెళ్లి తట్టలోచెయ్యి పెట్టేటప్పటికి, చీమలూ, తేళ్లూ తెగకుట్టి పదిలిపెట్టినై.

అప్పుడు " అబ్బా! ఈ మాయలమారి మనల్ని మోసంచేసిందిరా, దీని రోగం కుదురుద్దా "మని ఆతట్ట తీసికెళ్లి ఆ గుడిసె పైన పెద్ద బొక్కపెట్టి దాంట్ కుమ్మరించి పారిపోయారు. ముందు చీమలూ, ముళ్లూ, తేళ్లూపడ్డయ్. ఆతరువాత గలగల మంటూ కాసులన్నీ పడ్డయ్. ఇదిచూసి నుబ్బడూ, నుబ్బడి భార్య ఆశ్చర్యపోయారు.

" చూశావా! నేను చెప్పలేదా చీమల దేముడే తెస్తాడని " అంటూనుబ్బడు లేచి గంతులు వెయ్యటం మొదలెట్టాడు. ఆ

తరువాత, నుబ్బడు ఇతఁబ్బులేనూ, భార్య బిడ్డలతోనూ హాయిగా పూలరంగడులా కాలం వెళ్ళబుచ్చు సాగాడు.

మీరుమాత్రం చీమల దేముడే తెస్తాడని కూచోకండి! ఆకలయితే అన్నం పెట్టమని మీ అప్పు వడగండి.

దొంగ సన్యాసి

(గతసంచిక తరువాయి)

మూడో ఏడు పూర్తిఅయిన మర్నాడు సన్యాసి మళ్ళీ రాజు ఎడట ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అప్పమాటను నెరవేర్చమని రాజును అడిగాడు.

అప్పుడు రాజుకి “ముగ్గురిలో ఎవరెవరిని యివ్వటమా?” అని సందేహం కలిగింది. రాజుని సలహా అడిగాడు.

“మన తర్వాత మన పెద్దకుమారుడే కదా వారసుడు! అందుకని వాడిని యివ్వటానికి వీల్లేదు. మన పెద్దవాడికికూడా మనలాగే సంతానం కలగక పోతే, అప్పుడు మన రెండోవాడేగదా వారసుడు. కనక వాడినికూడా యివ్వటానికి వీల్లేదు. అందువల్ల ఎటొచ్చి మనం యిచ్చుకోగలిగిందల్లా అఖిరివాడినే. అలాగే గుఱ్ఱప్పిల్ల కుక్కపిల్లల విషయంలోకూడా చేద్దాం.” అని సలహా చెప్పింది రాణి.

సరేనని రాజు తన మూడో కుమారుణ్ణి, మూడోగుఱ్ఱప్పిల్లని, కుక్కపిల్లని సన్యాసికి సమర్పించి సాగనంపాడు.

ముందు సన్యాసి, అతని వెనకనే గుఱ్ఱం మీద రాజకుమారుడు, గుఱ్ఱం వెనకనే కుక్క బయలుదేరారు. వాళ్ళు అలా పోయిపోయి చివరికి ఒక ఎత్తైన కొండ మీదికి చేరుకున్నారు. కొండ దిగువన ఒక లోయా, ఆ లోయలో ఒక కోటా వున్నయ్. సన్యాసి ఆ కోటను చూపుతూ రాజకుమారుడితో అన్నాడు — “ఆ కనిపించేదే నా యిల్లా. నేను నిన్ను యిప్పుడు ఈ కొండమీదనే వదిలి వెడతాను. నువ్వు నా యింటికి చేరుకోవాలి. నా యింటి బైటి వాకిలిదగ్గర ఒక మేక కట్టివేసి ఉంటుంది. ఆ దగ్గర్లోనే ఒక గడ్డిమోపు వుంటుంది. నువ్వు ఆ గడ్డిమోపును మేక

ముందు వెయ్యాలి. ఇది మొదటి పని. ఈ పని చేసినాని నువ్వు యింటి ఆవరణలో అడుగు పెట్టగూడదు.

"ఈ పని చేసి నువ్వు యింటి ఆవరణలోకి వెడితే అక్కడ నీకు కొన్ని కోళ్ళు కనిపిస్తవి. ఆ దగ్గర్లోనే కొంత ధాన్యం వుంటుంది. నువ్వు ఆ ధాన్యం కోళ్ళ ముందు చల్లాలి. ఇది రెండో పని.

"ఈ రెండు పనులూ చేసి, నేను తిరిగి వచ్చేవరకూ నాయుంట్లో ప్రవేశించకుండా బైటి ఆవరణలోనే కనిపెట్టుకు వుండాలి. అలా గాకుండా యింట్లో ప్రవేశించబోయా వంటే నువ్వు, నీ గుఱ్ఱం, నీ కుక్క ముగ్గురూ ఒక్కపారిగా చస్తారు" అని చెప్పి సన్యాసి కొండదిగి త్వరత్వరగా వెళ్లి పోయాడు.

పాపం, రాజకుమారుడికి ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు. ఏదారినపోతే సన్యాసి యింటికి చేరుకోగలడో తెలియలేదు. కాని, దేవుడి మీద భారం వేసి బయలుదేరాడు. దారిలో ఎన్నో గుట్టలు, మిట్టలు, వాగులు చాట వలసి వచ్చింది. చాల కష్టాలు పడి అన్నీ చాటాడు.

అలాగే మరి కొంతదూరం వచ్చేవరకి రాజకుమారుడి దారికి ఒక వెడల్పాటి

కాలవ అడ్డువచ్చింది. కాలవకి అవతలి వైపు కొంతదూరంలో కోట కనిపించింది. కోట కనిపించేవరకి రాజకుమారుడికి మనస్సు స్థిమిత వడింది. కాని కాలవ చాటటం ఎట్లా? కొంతసేపు ఆలోచించాక రాజకుమారుడికి ఒక ఉపాయం తట్టింది. తను గుఱ్ఱంమీద ఎక్కాడు. కుక్కని ఒళ్లో కూర్చోపెట్టుకుని గుఱ్ఱాన్ని అద లించాడు. గుఱ్ఱం వాయువేగంతో కాలవ అవతలి ఒడ్డుకు దూకింది. కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని రాజకుమారుడు కోట వాకిలి దగ్గరికి పోయాడు.

సమస్తమును పరిశీలించుచు

తర్వాత రాజకుమారుడు యింటి ఆవరణలో ప్రవేశించాడు. సన్యాసి చెప్పినట్లుగానే అక్కడ మూడు కోళ్లూ, ఆ దగ్గర్లోనే ఛాన్యం కనిపించాయి. రాజకుమారుడు ఛాన్యం కోళ్లముందు చేల్లాడు. ఛాన్యం నేలమీద పడటంతోపే మూడు పిల్లులుగా మారింది. కుక్క మళ్ళీ వాటిమీదికి దూకింది. మూడు పిల్లులూచేరి కోళ్లని నోటకరచుకుని కొండవైపుకు పరిగెత్తి పోయినై.

పై రెండు వింతలూ చూసేసరికి రాజకుమారుడికి కోటలో ప్రవేశిస్తే ఏమి వింత జరుగుతుందో కూడా తెలుసుకోవాలని కుతూహలం కలిగింది. కాని 'ముగ్గురూ ఒక్కసారి చస్తారు!' అని సన్యాసి భయపెట్టటంవల్ల రాజకుమారుడికి కోటలో ప్రవేశించటానికి మొదట ధైర్యం చాలలేదు. కాని అంతకంతకీ, ఏమి వింత జరుగుతుందో తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం జొస్తే కాసాగింది. అందువల్ల, "ఏమోతే అది అవుతుంది" అని ధైర్యం తెచ్చుకుని రాజకుమారుడు గుఱ్ఱాన్ని కుక్కని ఆవరణలో వదిలి కోటలో ప్రవేశించబోయాడు.

సన్యాసి చెప్పినట్లుగానే కోట గుమ్మం దగ్గర ఒక మేక, ఆ దగ్గర్లోనే ఒక గడ్డిమోపు కనిపించినై. రాజకుమారుడు గడ్డిమోపు మేకముందు పడేశాడు. మోపుకింద పడి పడటంతోపే అది మూడు తోడెళ్లుగా మారింది. రాజకుమారుడి వెంటవున్న వేటకుక్క ఒక్కసారి ఆ తోడెళ్లమీదికి దూకింది. మూడు తోడెళ్లూ ఆమాంతం మేకమీదపడి దాన్ని నోటకరచుకొని వెనక్కి తిరిగిచూడకుండా కొండవైపుకు పరిగెత్తిపోయినై.

చందమామ

రాజకుమారుడు కోటతలుపు తోసి లోపల ప్రవేశించాడు. అది ఒక పెద్ద వికాలమైన మహిళ. అంతాచీకటి గబ్బి గయ్యంగా వుంది. కన్ను పొడుచుకున్నా దారి ఏమాత్రం కనిపించటంలేదు. ఐనా రాజకుమారుడు తడుపుకుంటూ ధైర్యంగా నడక సాగించాడు. అలా పోగా పోగా చివరికి అతనికి ఒక గది కనిపించింది. గది తలుపులు వేసివున్నయ్యే. కాని తాళంవేసే బెజ్జింలోంచి నన్నని కాంతి బయటకి వస్తోంది. ఆ కాంతివల్ల దారి యిప్పుడు కొంచెం తెలుస్తూవుంది. రాజకుమారుడు ఏకాగ్రుని గదితలుపు తోసుకుని లోపల ప్రవేశించాడు. గదిలో ఒక హంసతూలికా తల్పం వుంది. దానిమీద ఒక అప్పరస లాటి కన్య నిద్రపోతూ వుంది. రాజకుమారుడు ఆమెని లేపుదామని కాలితో నేల మీద తన్ని చప్పుడు చేశాడు. కాని ఆమె లేవలేదు. రాజకుమారుడు దగ్గరికిపోయి మీద చెయ్యివేసి లేపాడు. కాని ఆమె లేవ లేదు. మరోసారి గట్టిగా తట్టి చూశాడు. అప్పటికి ఆమె లేవలేదు. ఇంతలో రాజకుమారుడి దృష్టి ఆ కన్య చెవిలో వున్న ఒక తెల్ల గులాబిపువ్వుమీద పడింది.

రాజకుమారుడు ఆ పువ్వును తీశాడు. పువ్వు తీసివెయ్యగానే ఆ కన్య ఒక్కసారిగా లేచి కూర్చుంది. రాజకుమారుడూ, ఆమె ఒక్కనిమిషం ఒకరి నెకరు అశ్రుర్యంగా చూసుకున్నారు.

తర్వాత ఆమె రాజకుమారుణ్ణి అడిగి అత నక్కడికి ఎలా వచ్చింది, ఏమి జరిగిందీ అంతా తెలుసుకుంది. తర్వాత రాజకుమారుడు ఆమెని తన సంగతి చెప్ప మనికోరాడు. అప్పుడు ఆమె ఇలా చెప్పటం మొదలెట్టింది.

చందమామ

"నిన్ను ఇక్కడికి తీసుకొచ్చిన సన్యాసి నిజానికి సన్యాసి కాదు. అతనొక మాయల మారి రాక్షసుడు. అతను మనుష్యుల గుండెకాయలను తిని జీవిస్తాడు. ఏమని పిని బడితే ఆ మనిషిని చంపలేడు. అతను చెప్పినపని ఎవరైతే చెయ్యము అని అంటారో వాళ్లనే అతను చంపగలడు. అతను చెప్పేవనులు చాల భయంకరము గానూ, కష్టంగానూ వుంటున్నానుక ఎవరూ చెయ్యమంటారు. అట్లా అన్నవారిని చంపి వాళ్ల గుండెకాయ తింటాడు. ఒకవేళ ఎవ రైనా అతను చెప్పినపని చెయ్యగలిగా రంటే, వాళ్ళకు యింకోవని, అదిచేస్తే యింకోవని, యిలా ఒకదానికంటే ఒకటి కఠినంగా వుండేపనులు చెబుతాడు. ఇన్ని పనులలో ఏదో పకవనిఅయినా ఆ వచ్చిన వాళ్లు 'మేము చెయ్యము' అనేటంత భయంకరంగా వుంటుంది. వాళ్ళు అలా అనగానే అతనికి వాళ్లని చంపగలకక్ష

వస్తుంది. ఇప్పటికి చాలామంది దురదృష్ట వంతులు యితని చేతులో చనిపోయారు. నేను కూడా ఒక గొప్ప రాచరిడ్డనే. నీ మాదిరిగానే నన్ను కూడా ఈ రాక్షసుడు నా తలిదండ్రుల దగ్గరించి తెచ్చాడు. కాని, నా అదృష్టవశాత్తు అతనికి నా మీద ప్రేమ కలిగింది. అందుచేత అందర్నీ చంపినట్లు నన్నుచంపలేడు. అతను బైటికి వెళ్లేటప్పుడు ఈ తెల్ల గులాబిపువ్వు నా చెవిలో పెడతాడు. అదికూడా ఒక మాయ పువ్వు. అది నాచెవిలోపెట్టగానే నేను ఒళ్లు తెలియకుండా యిలా పడుకుండిపోతాను. అతను మళ్ళీ తిరిగివచ్చి పువ్వు తీసేవరకూ యిలాగే పడుకుంటాను. ఇంక కాసేపట్లో అతను తిరిగివస్తాడు. అతను పచ్చెనరికి నువ్వు పువ్వును నా చెవిలోపెట్టి, నీవు వెళ్లి మళ్ళీ బయటిఅవరణలో కూర్చునివుండాలి. ఇకపో," అని చెప్పింది.

[ఇంకా వుంది]

బాలగేయాలు

సంపాదన :

వెలగా రామకృతయ్యబోధరి, మాచవరం

1

సిరిసిరివానలు కురియంగా
సీతాదేవి పుట్టంగా
రావణాసురుని తలగొట్టంగా
రంగులరాట్నం తిరగంగా

2

దిబ్బగంటలో తిరణాలంట
డబ్బుకి మానెడు శనగాంట
ఆడపిల్లకు అద్దాలంట
మొగపిల్లోడికి మొలత్రాడుంట
చంకపిల్లకు టెంకాయంట
కడుపులో పిల్లకు కరక్కాయంట

3

ఏటిఅవతల ఎర్రజొన్నకర్ర
పచ్చే సోయే పసియాపు మేసె
పసియాపు కడుపున చార్లపెయ్య
చార్లపెయ్యకు పండ్రేలేవు
అల్లా రల్లారే.

48వ పేజీలోని సాధువు పద్యములకి అవగామ

1. గురిలో గంట, 2. పాలు

చీంతమామ

సెజిల్

(భాషాభివృద్ధికి)

ఆధారములు

అర్థము :

1. చివర	11. మనముతలకు రామకునేది
3. కెరటము	13. గడ్డి - గాదం
5. పెండ్లి కొమా	15. నటించేవాడు
రుడు	
7. చెయ్యి	16. పసిపిల్లలకు ఇది తప్పక
9. మింగటంలో	కావాలి
ఒకరకం	17. కూరమృగము

విలుపు :

2. వగలు	10. టపాకాయలు
3. పాదము	11. మూడుకాలాల్లో ఒక కాలము
4. ఒక పాడు	12. మనుష్యులు (కలిగూర
అంతువు	గంప)
6. వచ్చుట	13. శరీరంలో ఒకభాగము
8. ద్వని	14. వ్రతంగి వనిముట్టు

గుండ్రకొమ్ముల అనుమానం

పూర్వం ఒకపూళ్లో ఒకదాసరి వుండేవాడు. ఆదాసరి తలబోడి. దాసరి రోజూ ప్రాద్దున్నే ముప్పికి బయలుదేరి పూళ్లోవీధులన్నీ తిరిగి ఆ వచ్చినదానితో బ్రతుకుతూండేవాడు.

దాసరి యిలా ముప్పికి వీధుల వెంబడి వెళుతుండేటప్పుడు ఒకవీధిలో గుండ్రంగా వంపుతిరిగిన కొమ్ములున్న గేదె ఒకటి కనిపించేది. ఆ గేదెకొమ్ములని చూడగానే దాసరికి ఒకసందేహం కలుగుతూవుండేది.

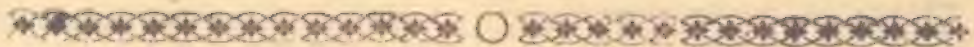
"ఈ గేదెకొమ్ముల మధ్యవున్న గుండ్రని ఖాళీస్థలం పెద్దదా? లేక నా బోడి తల పెద్దదా?" అని. అయినామళ్ళీ, "ఏది పెద్దదైతే నాకేంటే" అని తనకితాను సమాధానం చెప్పుకుని మరోవీధికి వెళ్లిపోయేవాడు.

కాని, ఆ వీధికి ముప్పికి వెళ్ళగానే దాసరికి ఆ గేదె కనిపించేది. మళ్ళీదాసరికి ఆదే సందేహం కలుగుతూవుండేది.

ఒక రోజున దాసరి అనుకున్నాడు. "ఏమిటి నాకి అనుమానం? ఇదేదో, తేల్చుకుంటేగాని బాగుండేట్లు లేదు." ఇలా అనుకుని ఆచుట్టుప్రక్కల కూడా ఎవరూ చూడటంలేదనే దైర్యంతో దాసరి తన బోడితలని ఆ గేదె గుండ్రని కొమ్ముమధ్య వున్న ఖాళీస్థలంలోకి నెమ్మదిగా ఇరికించాడు. ఇంకేముంది? గేదెకొస్తే బెదిరి పరిగెత్తసాగింది. పాపం, దాసరితల కొమ్ములో చిక్కుకొంది.

తల బైటికి లాక్కోవాలని దాసరి ఎంతో ప్రయత్నించాడు. కాని ఏమీ లాభంలేక పోయింది. ఇక ఏమీ చెయ్యటానికి తోచక దాసరి బాధతో "అమ్మోయ్! బాబోయ్!" అని అరవటం మొదలెట్టాడు.

ఈ కేకలు విని ఆ చుట్టుప్రక్కలవారంతా అక్కడికి పోగయ్యారు. దాసరి

అవస్థ చూచేసరికి వాళ్లకి నవ్వు వచ్చింది. జాలికలిగింది. అంతాచేరి మెల్లిగా దాసరి తలని కొమ్ము మధ్యనించి బైటికి తీశారు. బ్రతుకు జీవుడా అనుకొని దాసరి కాసే పటికి తెప్పరిల్లుకున్నారు.

అప్పుడు వచ్చినవారంతా దాసరి చుట్టూ చేరి "ఏమయ్యాదాసరి! ఇలా నీతల ఈ గేదె కొమ్ములమధ్య కెందుకని ఇరుక్కుంది?" అని అడిగారు.

"అ, ఏముందిబాబూ! దీనికంతా నా 'గుండ్రకొమ్ముల అనుమానం' కారణం" అని చెప్పి యింక అక్కడ ఒక్క షీజుం నిలిస్తే తనకి తాటాకులు కట్టకమానరని వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్లిపోయాడు.

వచ్చినవారంతా దాసరి తెలివి తక్కువకి కడుపు చెక్కలయ్యేటట్లు నవ్వి ఎవరిళ్లకు వాళ్లు చేరుకున్నారు.

అప్పట్నుంచీ, అనవసరమైన విషయాల్లో జోక్యం కలిగించుకొని అవస్థలుపడేవాళ్లని చూస్తే ఆ పూల్లోవాళ్ళకి దాసరిసంగతి గుర్తు కొచ్చి, "ఎందుకయ్యా నీకి గుండ్రకొమ్ముల అనుమానం?" అంటుండేవారు.

మీరూ అలా అనవసరమైన పనుల్లో జోక్యం కల్గించుకుంటే మిమ్మల్ని అలాగే అంటారు. కనక మీరు అనవసరమైన పనుల్లో జోక్యం కల్గించుకోకుండా ఉంటే దా స రి లా గా అ వ స్థా పడరు, ఒకరు మిమ్మల్ని ఏమీ అననూ అనరు.

పొడుపు పద్యములు

1

కడుపులోని నాల్క - కదలి చెప్పచునుండు
దెవుడుండు చోటు - తెల్లముగను
విప్పి చెప్ప వెదకి - విజ్ఞానమంతయు ?
పందెమిత్తువేయి - చందమామ !

(నంపాదన : చిల్లా వెంకటనరసింహులు, కడప)

2

నీట ముందిన, తనయందు నీరు పోయ
రూపమొకటియె చవిచూడ రుచియు వెరు
వడతి యిచ్చును, మరియును వ్రతమొనగు
చెప్ప ? చూతు నేనెవరినో చందమామ !

(నంపాదన : చావలి లీలావతి, చెరుకుపల్లి)

(జవాబులు 45-వ పేజీలో చూడండి)

పజీలుకు జవాబు

తు	ది	అ	ల
మే	వ	రు	దు
క	ర	ము	గు
ప	పా	పా	పా
చ	ము	రు	క
లి	న	టు	దు
పా	లు	పు	లి

చక్క పేజీలోని చిక్కుబొమ్మలకి జవాబు

3, 6, వెంబర్లు గల బొమ్మలు రెండు ఒక రకం

'చందమామ'కు

రచనలు పంపేవారితో ఇది
ముఖ్యంగా గమనించాలి

★

'చందమామకు' రచనలు పంపదలచిన వారు ఇకముందు మూడుకాళ్ల పోస్టుబిళ్ళ అంటించి పంపనక్కర్లేదు. మీరు పంపిన రచన మాకు నచ్చి, మేము ప్రచురింప దలచుకుంటే, ఆ సంగతి రచన మాకు చేరినతర్వాత 15 రోజులలోపల మీకు తెలియజేస్తాము. అలా 15 రోజుల లోపల మావద్దనుంచి మీకు వివిధమైన జవాబు రాకపోతే మీరు పంపిన రచన విదో ఒక కారణంచేత మాకు నచ్చలేదని, మేము అంగీకరించలేదని మీరు తెలుసుకోవలసి వుంటుంది. అంగీకరింపబడని రచనలు వివిధంగానూ త్రిప్పిపంపలేము. కనక, మీరే మీ రచనకు రెండు కాపీలు వ్రాసు కుని ఒకకాపి మాకుపంపి రెండో కాపి మీ వద్ద ఉంచుకోటం మంచిది.

పై విషయాలు చందమామ రచయిత లందరూ ఇ క ముం దు ముఖ్యంగా గుర్తుంచుకో వలసిందిగా కోరుతున్నాము.

— సంచాలకుడు.

అబ్బాయిలా, అమ్మాయిలా!

సైనపున్న అరు బొమ్మలా ఒకేలా వున్నట్టు కనిపిస్తున్నట్టుకదా? కానీ అలా లేవు. అరింటిలో నాలుగు ఒకరకం, రెండు ఒకరకం. అవి ఏదో కనుక్కోండి. మీరు కనుక్కోలేకపోతే జవాబుకు ముందుపేజీలో చూడండి.

ఆగస్టు 19 నుండి ఆంధ్రదేశంలో ప్రదర్శింపబడుతోంది

అందరినీ అభ్యున్నతతార "చిరత్వేద" మొదలగువారు
నటించిన అపూర్వమైన నృత్యములుగల చిత్రం.

విడుదల కేంద్రాలు:

విజయవాడ — నరస్వతి, లీలామహల్
విశాఖపట్టణం — మినర్వా
కాకినాడ — మినర్వా

తెనాలి — రత్నా
ఏలూరు — పాండురంగా
కర్నూలు — చాంద్

డిస్ట్రిబ్యూటర్లు:

చైమియా టాకీ డిస్ట్రిబ్యూటర్లు :: విజయవాడ, & గుంతకల్లు

1000 శిరశ్చేద అపూర్వ చింతామణి

మాడరన్ థియేటర్లు వారి తమిళ చిత్రం కథ

విద్యావంతుడు, ప్రాజ్ఞుడు, కామవిపానీ అయిన ఒక వ్యక్తి అష్టమనీధి పొందటానికి పూజ చేస్తాడు. ఆదిత్యపురం రాజకుమార్తె చింతామణిద్వారా వెయ్యిమంది శంఖ తనకి అర్పించినట్లుంటే ఆ కోర్కె పరిష్కరించిన ఒక ధూతం వచ్చుతుంది. నవ్యాని నేనంతో ఆ వ్యక్తి ఆదిత్యపురం వస్తాడు.

తెలివిగండి, అందగ కైఅయిన చింతామణి తనకుతగిన గురువుకోసం వెదికిస్తూవుంటుంది. ఆ సమయంలో యీ కవలనవ్యాని చింతామణికి గురువవుతాడు. చింతామణి మేనమామ పురందీరన్ చింతామణిని వివాహమాడాలని కుట్రపాలనడతాడు. చింతామణి కండ్లి అంటుకు అంగీకరిస్తాడు. విద్యావంతుడు, ప్రతిభాశాలి, రూపవంతుడు అయిన రాజకుమారుణ్ వివాహం చేసుకోవాలంటే తమ వేసే మూడుప్రశ్నలకి వదిలైన సమాధానం చెప్పించాలనే వివాహ మూడుతానని చెప్పలేదేవారి శంఖ అరియవ్వాలని ప్రతిజ్ఞపూనమని గురువైన కవలనవ్యాని తన శిష్యులారినీ అడగిస్తాడు. ఈ కవలనవ్యాని కవలనబతాదాకి గురై ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పలేక తొమ్మిడివందల తొందై తొమ్మిడిమంది రాజకుమారులు అరి అవుతారు.

త్రైవర్ణపురం యువరాజు మెయ్యళహన్ తన అరుగుదొడయలు చింతామణి ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పలేక అరి అయినారన్న విషయం తెలిసి చింతామణిపైన పగతీర్చుకుంటానని ప్రతిజ్ఞచేస్తాడు. మెయ్యళహన్ తన ప్రియమైన కాశి వెంటబెట్టుకుని ఆదిత్యపురం చేరు తుంటాడు. చింతామణి జ్వాలనవనంలో తొటమారీయగా వారిద్దరు ప్రవేశిస్తారు.

అవంతి రాజకుమార్తె శంకమలం కర్ణి దండ్రులను విడిచి చింతామణికోసే కాలం గడు వుతూ వుంటుంది. మెయ్యళహన్ శంకమలం మధ్య ప్రేమబంధం ఏర్పడుతుంది. చింతామణి మూడు ప్రశ్నలు ఏమిటో వాటికి జవాబులేమిటో కనుక్కుని చెప్పకుంటాడు శంకమలాన్ని తొటమారినేషంలో సున్న మెయ్యళహన్. మదివదనపురం, సంపంగిపురం, నడిశీలపురం అనే మూడునగరాల్లోను ఆ మూడుప్రశ్నలకు జవాబులు తెలుస్తాయని శంకమలంచెపుతుంది.

తన ప్రియమైన కాశికోసమే మెయ్యళహన్ మదివదనపురం చేరుకుంటాడు. మదివదనపురం రాజాకి ఒక నవ్యాశిష్యుని అవధారం గురించిన కథ విని చింతామణి గురువు అయిన కవల నవ్యానే అతడని తెలుసుకుని, చింతామణి మొదటిప్రశ్నకు జవాబు చెప్పమని మదివదనపురం రాజు అయిన నవ్యాశిష్యుని కోరాడు మెయ్యళహన్. మిగత రెండు ప్రశ్నలకు జవాబు తెలుసు తునేందుకు, నవ్యాశిష్యునితోనడ మెయ్యళహన్ సంపంగిపురం చేరుకుంటాడు. చింతామణి గురువు సంపంగిపురం రాజాకు కూడా అవధారంచేసిన విషయం తెలుసుకుని సంపంగిపురం రాజుతో నడిశీలపురంచేరుకుంటాడు. చింతామణి గురువు నడిశీలపురం రాజాకుకూడా ద్రోహం చేశాడనేవిషయం తెలుసుకుని యీ ముగ్గురు రాజులు, మెయ్యళహన్ ఆ కవలనవ్యానిపైన పగతీర్చుకోటానికి ఆదిత్యపురంకి వెళతారు.

గుహలోపల నవ్యాని, గుహజైల చింతామణి వుండగా వీరందర వెళ్ళి చింతామణిని ప్రశ్నలడగమని జవాబులు చెప్పతారు. కవలనవ్యాని కవలనబంకం పెల్లడవుతుంది. చింతామణి ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పలేక నవ్యాని కవల నబతానికి గురియై అరికాబడ్డ 1000 రాజ కుమారులకు వుత్తర్వా యవ్వమని నడిశీలపురంరాజు నవ్యానిని అజ్ఞాపిస్తాడు. 1000 మందికి ప్రాణంపోస్తాడు కవలనవ్యాని. వెంటనే నవ్యానిని తుదముద్దస్తాడు. చింతామణి అరిగొన్న వెయ్యోశివం కవలనవ్యాని. శంకమలాన్ని మెయ్యళహన్ వివాహమాడుతాడు. పునర్జన్మ కలిగిన చింతామణి మేనమామ పురందీరన్ చింతామణిని వివాహమాడుతాడు.

మూడు నిట్టెల్లోను నవ్యానికావించిన దురంతాంకధయ చిత్రంలో సమగ్రంగా చూసేందుకేమి.

నాజూకుకు ..
నాణ్యానికి ..
మన్నికకు ..

ప్రసిద్ధిగాంచిన పింగాణీ వస్తువులు.

ఇండియా సిరామిక్స్ లిమిటెడ్

సెల్లూరు కౌశమా మద్రాసు

ఈస్ట్ & వెస్ట్ ఇన్స్ట్రుమెంట్స్ కంపెనీ, లిమిటెడ్, బొంబాయి

[1918 లో స్థాపితము]

ప్రధానకార్యాలయం: 'ఈస్ట్ అండ్ వెస్ట్ బిల్డింగ్', పోర్టు, బొంబాయి.

84 సంవత్సరాలుగా దేశవేదవేస్తూ జాతీయోన్నతి

సంపాదించుతూ ఉన్న ప్రముఖ భారతీయ భీమా సంస్థ.

అర్థికంగా ముద్దరమై, పాలసీడార్లతోనూ, ఏజెంట్లతోనూ

వ్యవహరించుటలో సంస్కారానికి పేరెన్నికగన్న సంస్థ.

1944లో జరిపిన అదనపు వ్యాపారం కోటి రూపాయలు మించింది.

చురుకైనటువంటివీ, వలుతుబడి కలిగినటువంటివీ వ్యక్తులు

ఏజెన్సీలతోను దరఖాస్తులు పెట్టుకోవచ్చును.

వివరాలకు :

శ్రీ ఐ. యన్. రెడ్డి,

శ్రీ వి. ఎ. నాగరెడ్డి,

ప్రాచీన పెక్రటరీ,

పీఠ ఏజెంట్లు,

377, ఎన్.ఎస్.రోడ్, మద్రాసు.

రాయలసీమ పరియా, ఏలూరియాపేట, ఆదోని.

శ్రీ యన్. మల్లికార్జునరావు, అల్లసానింగ్ పెక్రటరీ, విజవాడ.

సెప్టెంబరు 25-న ఆంధ్రదేశపు ముఖ్యకేంద్రాల్లో విడుదల

పూర్ణా రిలీస్

జువీటర్

అభిమన్యు
(తమిళం)

కరతబాటు రచనలు

చక్రపాణి అనువాదాలు

వాగ్దత్త	[నవం]	1	12
మతద	..	1	8
దేవరామ	..	1	8
వర్ణియాల	..	1	8
నవవిరాన్	..	1	0
నంద్రనాథ	..	1	0
నరితక	..	0	12
నందడి	..	0	12
నతివ్రత	..	0	12
హేమాంగిని	..	0	12
నిష్కృతి	..	0	12
మావారు	..	0	12
కాకినాడ	..	0	12
మహామారు	[కథలు]	0	12
నారీమూల్య	[వ్యాసం]	0	12

డిటెక్టివ్ నవలలు

కథనశిమాల	..	0	12
మాయమైన మణిహారం	..	0	12
కప్పిపోయిన పెళ్లికూతురు	..	0	12
తగివకాస్తీ	..	0	12
పాతిపోయిన యుద్ధజైడీ	..	0	12
దివానా ఎన్జేబీ	..	0	12
అంతులేది ఆక	..	0	12

నారీదేవి [మైత్రా] అనువాదం కథలు	1	8
నారాయణం	0	12
ఉదరనిమిత్తం [నాటకం]	1	0
వల్లభపురం చిట్టడవిలో [రాధాకృష్ణ]	0	12
హనుమంతుని వ్యవస్థ [వరకురాం]	0	12
మొట్టవేదాంతం [వనపూర్]	1	0
బెంగాలీకథలు [మనోమైత్రాచిక కథలు]	0	12
వ్రగల్పప్రేతము [అత్యుత్తమ కథలు]	0	12
పాంచజన్యం [రాజకీయ కథలు]	0	12
డిటెక్టివ్ [నాటకం]	0	12
అంతులేది ఆక [వరకురాం కథలు]	1	0

కుటుంబరావు రచనలు

నిలవనీడు [అత్యుత్తమ కథలు]	1	8
మొండినాడు ..	1	0
కాంధైరపుడు ..	0	12
వరప్రసాదం ..	0	12
కవిరాట్టు [గర్భిణి]	0	12
కులంలేది మనిషి [నవల]	0	12
అరుణోదయం ..	1	0
మారుపేర్లు ..	0	12
నీకేం కావాలి: ..	0	12
ప్రణయరంగులు [నాటకం]	1	0

అన్ని హిగిన్బాధమ్ము స్టాల్సులోనూ దొరుకుతవి. లేదా మాకు వ్రాయండి.
6-0-0 వుత్తకాలు తెప్పించిన పోస్టు అర్జును మేమే తరించెదము.

యు వ టు క్ డి పో

పోస్టుబాక్సు నెంబరు: 1686, మద్రాసు.

3 కోట్ల ఆంధ్రులకు 3 ఉత్తమ పత్రికలు

నేడే చందాదారులుకండి!

చందమామ
పిల్లలకు

సాబుచందా 5-0-0

రెండేండ్లకు 9-0-0

సాబుచందా 3-0-0

రెండేండ్లకు 5-0-0

యూ ఐ
యువ విద్యార్థులకు

ఆంధ్రభూతి
పెద్దలకు

సాబుచందా 5-8-0

రెండేండ్లకు 10-0-0

ఆ ఫ సు

పోస్టు బాక్సు నెం. 1686 :: మద్రాసు-1

త్వరలో ఆంధ్రదేశంలో విడుదల!

రాగినే వారి

భక్త

జనా

తారాగణం : శాంతకుమారి, నాగయ్య
హాస్యపు భాగవతార్, సారంగపాణి మొదలైనవారు.

టైలర్..
పి.పుల్లయ్య

విజయవాడ - సరస్వతి పిక్చర్ పాలెస్
విజయనగరం - శ్రీ కృష్ణా సినిమా
రాజమహేంద్రవరం - జయ టాకీస్

గుంటూరు - సరస్వతి టాకీస్
బందరు - మినర్వా టాకీస్
బిల్లారి - గ్రాండ్ ఫియేటర్

ఇంకా తదితర కేంద్రాల్లో విడుదలకి ఎదురుచూడండి.

ఆంధ్ర, దత్త మండలానికి డిస్ట్రిబ్యూటర్లు :

వాహినీ పిక్చర్స్ లిమిటెడ్ :: మద్రాసు - విజయవాడ - తాడిపత్రి

Chandamama, September '48

Photo by: B. Ranganadhan

నేను ముగ్గు వేస్తున్నా!

చందమామ అందరికీ కావాలి

చందమామ కన్నడంలోనూ
ఆరవంలోనూకూడా వస్తున్నది